

Prāv. St. Mozga

SVĒTAIS
ROŽUKRONIS

PR. ST. MOZGA

SVĒTAIS ROŽUKRONIS

DZIMTENES BALSS APGĀDS

ČIKAGA, ASV, 1959

*„Lūk, no šī laika mani svētīgu
teiks visas paaudzes“*

(Lk. 1, 48)

NIHIL OBSTAT.

**P. Joannes a Skaltkalne, O.F.M. Cap.,
Censor deputatus.**

IMPRIMATUR.

**Opusculum, cui titulus „Svētāis Rožukronis“ a Rev. Domino
St. Mozga exaratum, typis demandari et publici juris fieri
potest.**

**Datum Grandormli, Mich. U.S.A.
die 31 m. Maii 1955 anno.**

**† Josephus Rancans, Eppus,
Vicarius Generalis Rigensis.**

(L. s.)

*Rožukronis ir vislabākā lūgšanu grāmata: patīkama,
maza, viegli nēsājama, lēta, ilgstoša, lietojama arī ne-
redzīgam vai lasīt nepratējam, pat naktī; patiesa, daudz
lietojama, bet nekad nenolietojama.*

Jēkabs Egers.

Grateful acknowledgement is made to the Paluch Publications,
1800 Winnemac Avenue, Chicago 40, Illinois, for permission to
use the Rosary pictures reproduced in this booklet.

DRAUGAS SPIESTUVE
4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill.

PRIEKŠVārds

Rožukronis tagadējā formā ir patīkamākais kristiešu lūgšanas veids ārpus svētās misas upurā. Tā vienkāršību un dziļumu, tā skaistumu un spēku gadu simtiem ilgi ir apdziedājuši svētie, pāvesti un garīgās dzīves vadītāji. To pazīst ikviens katolis. Ir iespējams, ka lielākā daļa to skaita ik dienas. Daudziem tas ir pirmā ticības grāmata, kurā viņi lasa, atkārtoti un aug no dienas dienā ar kristīgās ticības galveno patiesības faktu, proti, Dieva - Cilvēka tapšanu. Šī lūgšana ir ticīgā cilvēka ikdienas dievbiņības maize, ar ko tas baro savu garīgo dzīvi, lūdzīgi priesteriem un mūķiem, kas skaita breviāru lūgšanas. Rožukronis ir slavas un lūgumu zelta ķēde, ar kuras palīdzību mēs ejam pie Dieva, tāpat kā Dievs pie mums nāca caur savu vissvētāko Māti — Jaunavu Mariju.

Mēs mīlam rožukroni un jo labāk mēs to pazīsim, jo stiprāki augsim mīlestībā. Tādēļ šis grāmatiņas nolūks ir sniegt cilvēkiem labākas zināšanas un modināt mīlestību uz šo Dievmātei tik mīlo un patīkamo lūgšanu.

Latviešu tautu un tās zemi pāvests Innocents III 13. gadu simtā veltīja Jaunavai Marijai un to nosauca par Māras zemi. Tiešām Marija ir bijusi uzticīga savam Mātes solījumam, mīlestībā un uzticībā mūs vadī-

jusi caur visiem gadu simtiem un mūsos saglabājusi dzīvu ticību viņas Dēlam un Viņai svētai Baznīcai.

Marija ir daudz spēcīgāka nekā kaŗa ieroči, jo Jēzus, kaŗa pulku Kungs, nekad nenoraida savas Mātes prasību. Kad nežēlīgais Herods meklēja nogalināt Bērnus Jēzu, tad Marija ņēma Viņu savās rokās un kopā ar Viņu bēga uz Ēģipti. Tādā pašā veidā Marija pasargās no tiranniem visas tās zemes un tautas, kuŗas prasīs un lūgs viņas palīdzību. Tādēļ lūgsimies, lai viņa labvēlētos atbrīvot arī mūs un mūsu zemi no bezdievības un verdzības jūga. Bet mēs nedrīkstam aizmirst to, ko viņa no mums prasa, t. i., lūgšanu, gandarīšanu par grēkiem, dzīves izlabošanu un uzupurēšanos. Ja to mēs darīsim, tad varam būt droši, ka Dievmāte nesīs garīgo uzvaru visai pasaulei. To viņa apsolīja, kad 1917. gada 13. oktobrī parādījās trim bērniem Fatimā, Portugālē.

Kopš cilvēce slimo ar neticību, pašmīlību, netikumību un sacelšanos pret Dievu, ir vajadzīgs garīgs ierocis. Šis garīgais ierocis ir svētais rožukronis, ļoti spēcīgs aizstāvis pret elles spēkiem. Latviešu katoļi par svēto rožukroni var teikt to pašu, ko Dāvids teica par Goliata zobenu: „Nav līdzīga tam. Dod to man!” (1. ķēn. 21, 9).

P r. S t. M o z g a

*Kanadā,
1954. 23. X.*

P i r m ā d a ļ a

ROŽUKROŅA VĒSTURE

SVĒTĀ ROŽUKROŅA SĀKUMS

Rožukroņa vārds sastāv no diviem vārdiem: rozes un kronis. Rožukronī rozes ir „Esi sveicināta, Marija“, bet pašu kroni debesu Karalienei veido mūsu sūtītās garīgās rozes, proti, „Esi sveicināta, Marija“ lūgšanas. Tātad rožukronis ir dievbijīga lūgšana Dieva un Jaunavas Marijas, Jēzus Kristus Mātes, godināšanai.

Sākumā šī lūgšana sastāvēja no eņģeļa Gabriēļa sveiciena Jaunavai Marijai, kāds tas atrodams svētā Lūkasa Eņģelijā (1, 28 - 29) un to mēdz parasti atkārtot tik daudz reižu, cik tas likās piemērots attiecīgās personas dievbijībai. Kā redzams, šādas lūgšanas veids tautā arvien pieņēmas un izvērtās par Jaunavas Marijas godināšanas aktu. Atkārtojot „Esi sveicināta, Marija“ 150 reizes, radās sākums tā saucamajam „Dievmātes psalterijam“, līdzīgi ķēniņa Dāvida psalterijam, kurš savukārt sastāv no 150 psalmiem un kurus vēl šodien skaita priesteri, mūki un citi klēra locekļi savās ikdienas lūgšanās jeb breviārā. Pirmo kristīgo gadu simtu svētie vientuļi, kas neprata lasīt psalmus, katra psalma vietā skaitīja vienreiz „Tēvs mūsu“ un „Esi sveicināta, Marija“. Lai zinātu lūgšanu skaitu, lietoja mazas zilītes, savirknētas uz kādas saites jeb aukliņas.

Paša rožukroņa sākums, liekas, būs meklējams 13. gadu simta sākumā. Kad 1200. gadā un pēc tam albigiešu sekte nodarīja Kristus Baznīcai Ziemeļitalijā un Dienvidfrancijā lielus zaudējumus, pāvests uzdeva svē-

tajam Dominikam (1170 — 1221), ordeņa dibinātājam, apkarot šos maldu sludinātājus. Starp tiem viņš bija jau pavadījis vairākus gadus, dienās sludinot Kristus mācību, bet naktīs par tiem lūdzoties. Tomēr viņam nebija lielu panākumu. Kad 1208. gadā kādā naktī viņš, ceļos nometies, lūdzās Notre Dame kapellā Pruijē (Prouillē), viņam parādījās Dievmāte, turot rokās rožukroni. Tradīcija stāsta, ka Dievmāte esot iemācījusi svētajam Dominikam skaitīt rožukroni un pavēlējusi viņam to izplatīt pa visu pasauli, apsolot, ka tas palīdzēs atgriest grēciniekus un ka taisnīgie caur to iemantos Dieva žēlastības.

Apbruņojies ar šo jauno ieroci, svētais Dominiks strādāja ar lieliem panākumiem pie maldticīgo atgriešanas Dienvidfrancijā, un drīzā laikā viņš panāca 100.000 ķeceru atgriešanos.

Protams, tā ir legenda. Vēsturiska patiesība ir tā, ka svētajam Dominikam bija liela mīlestība uz Dievmāti un ka viņš šo mīlestību ir iedvesis arī pārējos sava ordeņa brāļos; ka viņa garīgie dēli bija tie, kas izplatīja rožukroni tagadējā formā pa visu kristīgo pasauli; ka gadu simtiem ilgi viņi mums skaidro šo Dievmātes godināšanas veidu, kas tik mīļš un dārgs ir Dievmātei un ka Baznīca svētā Dominika ordeņa dēliem ir uzticējusi it sevišķu gādību par rožukroni.

Un vēsturiskā patiesība liecina, ka rožukroņa ievēdējs ir viens cits dominikāņu mūks, proti, Alan de Rupe, kas bija slavens sprediķotājs un dzīvoja no 1428. — 1475. gadam. Neviens biografs pirms viņa rožukroni nepiemin, kas liek domāt, ka minētais mūks ir pirmais, kas šo tradīciju ir ievēdis un izplatījis.

MARIJAS GODINĀŠANA

Vairāk nekā 400 miljonu katoļu visā pasaulē godina vissvētāko Jaunavu Mariju. Starp tiem mēs atrodam daudz izcilu personību ar dziļu prātu un vispusīgu izglītību, kā arī visvienkāršākos, vispazemīgākos lasīt nepratējus.

Ne tikai katoļi vien godina un mīl Mariju. Arī schismatiskā grieķu baznīca un lielākā austrumu kristiānisma sektu daļa, līdzīgi mums, piesauc Marijas aizbildniecību un godina viņas svētgleznas. Pat muhamedāņi atdod tai zināmu cieņu un godu.

Kāpēc šī gandrīz universālā, vienprātīgā slavināšanas simfonija? Kāds tad ir iemesls šai vispārējai Marijas godināšanai katoļu Baznīcā cauri visai kristiānisma vēsturei? Kāpēc?

Katoļu mācība

Saskaņā ar katoļu Baznīcas mācību Marija, mūsu Pestītāja māte, nav dievišķa, bet gan cilvēcīga būtne. Mēs viņu neuzskatām kā dievieti, bet kā sievieti, apveltītu ar izcilu stāvokli un neparastu svētumu. Tomēr, viņas stāvoklis pestīšanas ekonomijā, viņas privilēģijas un priekšrocības, kā tās skaidri izteiktas un nepārprotami norādītas Bībelē, ir tik vienreizējas, tik izcilas, ka tās viņu paceļ augstāk par visiem svētajiem debesīs.

Mēs nedievinām un nepielūdzam Mariju, jo pielūgšana pienākas vienīgi Dievam, bet mēs godinām un mīlam viņu ar tādu cieņu un godu, kāds vienīgi nākas Dieva draugiem — svētajiem. Un tā kā viņas svētums pārsniedz visu pārējo svētumu viņas tuvo un intīmo attiecību dēļ ar Dieva Dēlu, tādēļ mēs viņai arī parādām lielāku cieņu un godu nekā pārējiem svētajiem.

Mēs ar godbijību atceramies Zāras, Rebekas, Raeles, Miriamas, Rutes un citu Sv. Rakstu varoņu piemiņu, kas bija tikai Vecās Derības paraugi un simboli, un Jaunās Derības Magdalēnu un Martu, lai gan tās bija tikai vienkāršas Jēzus draudzenes. Ar cik daudz lielāku pamatu mums vajadzētu godināt Mariju, kurā piepildījās Vecās Derības pravietojumi, kurās persona ir tik daudz paraugu un simbolu reālitate un kurās tuvums un attiecības ar Jēzu ir mātes un dēla visintīmākās attiecības.

DIEVA MĀTE

Jaunavu Mariju saucam par Dieva Māti tāpēc, ka viņa bija Jēzus Māte. Jēzū bija apvienota dievišķā un cilvēcīgā daba vienā Personā. Jēzus nekad nebija cilvēcīga persona. Viņš bija dievišķa Persona, kas no Marijas pieņēma cilvēcīgo dabu. Savu dievišķo dabu Viņš paturēja arī pēc cilvēcīgas dabas pieņemšanas. Tātad Marija, lai gan dzemdēja tikai cilvēcīgo dabu, ar pamatu tiek saukta Dieva Māte, jo no viņas dzimušais Jēzus bija reizē cilvēks - Dievs.

Šī mācība ir skaidri izteikta Svētajos Rakstos. Engelis Gabriēls Marijai sacīja: „Lūk, tu kļūsi grūta

miesās un dzemdēsi Dēlu, un nosauksi Viņu vārdā Jēzus... Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos. Tāpēc arī svētais, kas no tevis dzims, sauksies Dieva Dēls“ (Lk. 1, 31. 35). Ja Viņš ir Dieva Dēls un Marija ir Viņa māte, tad viņa ir Dieva Māte.

Elizabete iesaucās: „No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?“ (Lk. 1, 43). Tātad arī Elizabete, Svētā Gara iespaidā (Lk. 1, 41), atzina Mariju kā Dieva Māti.

Lai gan pastāv bezgalīga plaisa starp Radītāju (Dievu) un radību (Mariju), tad tomēr tā bija Marija, radība, kas deva Radītājam laicīgo - cilvēcīgo miesu. Kā sv. Pāvils saka: „Dievs, laikam piepildoties, sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievietes“ (Gal. 4, 4.) Šī sieviete dzemdēja, auklēja un deva Dieva Dēlam cilvēcīgo miesu un tādēļ pelna „Dieva Mātes“ nosaukumu un cieņu.

BEZVAINĪGĀ IEŅEMŠANA

Otra Marijas priekšrocība ir viņas bezvainas ieņemšana. Tas nenozīmē, kā to daži domā, ka Marija, līdzīgi viņas Dēlam, būtu tikusi brīnišķā veidā ieņemta no Svētā Gara. Ar bezvainīgu ieņemšanu mēs apzīmējam to, ka jau no paša pirmā Marijas ieņemšanas brīža svētās Annas miesās, Dievs viņu pasargāja brīvu no iedzimtā grēka.

Šī mācība netieši ir atrodama Sv. Rakstos. Tūlīt pēc Ādama un Ievas grēkā krišanas Dievs apsolīja: „Es likšu ienaidu starp tevi un sievieti, tavu sēklu un viņas sēklu; viņa satrieks tavu galvu“ (Gen. 3, 15). Visi katoļu komentātori, pat no visvecākiem laikiem,

šos vārdus ir attiecinājuši uz sātānu, Mariju un mūsu Pestītāju. Tie sevi ietver absolūtu, mūžīgu un nesamierināmu ienaidu starp sievieti (Mariju) un viņas sēklu (Kristu) no vienas puses un sātānu no otras puses. Tāds ienaidis būtu neiespējams, ja Marija, kaut pat vai uz vienu mazu brīdi, būtu pakļauta sātānam caur iedzimto grēku.

KATOĻI GODINA MARIJU

No augšā minētā ir skaidrs, ka Dievs Marijai uzticēja neparastu dzīves uzdevumu. Lai darītu viņu spējīgu šī uzdevuma izpildīšanai, Viņš Mariju apveltīja ar tādām vienreizējām privilēģijām un priekšrocībām, ko neviena cita sieviete nekad nav baudījusi. Pie tās Viņš sūtīja eņģeļi Gabriēlu. Viņš iedvesmoja svēto Elīzabeti izteikt savu izbrīnu un viņu slavēt. Tāpat kā Viņš apveltīja Mozu, Jeremiju un Jāni Kristītāju ar sevišķām žēlastībām un tikumiem, lai tie spētu izpildīt viņu sūtību, tā arī Viņš apveltīja Mariju ar brīnišķīgām un nemaldīgām svētībām. Jo Marijai Viņš uzticēja uzdevumu, kas nesalīdzināmi pārspēj Mozus, Jeremija vai arī Jāņa Kristītāja uzdevumus. Viņas uzdevumus bija visintimākā, viscēlākā, vissvētākā mātes sūtība Dieva Dēlam.

Tādēļ pats Dievs viņu pagodināja, piešķirot viņai visizcilāko stāvokli starp visiem svētajiem un visiem cilvēkiem. Katoļu acīs viņa ir skaidrākā, skaistākā, vismīļākā starp radībām un ir viņu mīlestības un dievbijīgas viscienīgākā. Tik pievilcīgi ir viņas tikumi. Mākslinieki un dzejnieki, arī protestanti kā Vordsvorts (Wordsworth), Longfelovs (Longfellow) un citi, ir ra-

duši māksliniecišķo iedvesmi, iedziļinoties Marijas personībā.

Vai tad ir kāds brīnums, ka mēs atdodam godu šai vienīgai Dieva izcilākai radībai? Mēs taču godinām mūsu valsts vīrus un varoņus, nenovirzoties no Dieva godināšanas, kāds Tam nākas no mums. Vai tad mums nav jāgodina Marija, kas nepārspējamā un neizmērojamā veidā pārspēj visus šo vīru nopelnus un tikumus? Mēs tiem ceļam statujas un pieminekļus, lai mūsu tautai iedvestu lielāku patriotismu. Kāpēc tad ir nepareizi novietot goda vietā Marijas attēlu vai statuju kā viņas tikumu atgādinātāju un aicinājumu viņas svētuma imitēšanai? Mēs atceramies mūsu zemes svarīgākos vēstures notikumus ar īpašām svētku dienām, gājieniem un cildinājumiem, izcilo vīru un varoņu dzimšanas un nāves vietas mēs pārvēršam par nacionālu svētumu vietām utt. Vai tad mums būtu jāpārmet vai jānīcina, ja mēs, katoļi, atdodam godu, svinam svētkus, rīkojam gājienus vai veidojam svētceļojuma vietas tai, kas ir lielākā, skaidrākā sieviete, kāda jebkad pasaulē ir dzīvojusi — sieviete, kurai pats visvarenais Dievs deva tādas priekšrocības un uzticēja visslavenāko sūtību, kāda jebkad mirstīgajam uzticēta?

Visām šīm dažādām godināšanas formām, kādas katoļi piešķir Marijai, ir Svēto Rakstu apstiprinājumi un neskaitāmu paaudžu tradīciju atbalsti. Visos garajos 20 gadsimtos katoļu Baznīca nepārtraukti ir parādījusi lielu godu Jaunavai Marijai un ar to piepildījusi pravietojumus, ka viņu „svētīgu teiks visas paaudzes“ (Lk. 1, 48).

KATOĻI LŪDZ MARIJU

Augstākais gods, ko katoļi Marijai piedāvā jeb velta, ir lūgšana. Bet tikai tas pareizi jāizprot. Katoļiem nav atļauts Marijai veltīt pielūgšanu, jo pielūgsmenākas vienīgi Dievam. Pēdējā analizē mūsu lūgšanas uz Mariju ir vienmēr lūgšanas pēc viņas aizbildniecības, aizlūgšanas. To mēs uzskatām par pienākumu un privilēģiju. Tā ir mūsu mīlestības un cieņa pret viņu, kas ir visintimākais Dieva draugs, kāds Dievam jebkad tik ir bijis, proti, Viņa laicīgā māte.

Par šāda veida lūgšanām Sv. Raksti mums sniedz plašus piemērus. Sv. Pāvils atkārtoti prasa no saviem brāļiem lūgšanas. (Sal. Rom. 15, 30; Ef. 6, 18-19; Ebr. 13, 18). Viņš lūdz: „Brāļi, lūdziet Dievu par mums“ (1. tes. 5, 25). Atklāsmes grāmata mums stāsta, ka engelis „upurē visu svēto lūgšanas“ un ka „kūpināmā dūmi no svēto lūgšanām pacēlās Dieva priekšā“ (8, 4).

Bet vai Marija nepārspēj tikumos un nopelns visus enģelus un svētos? Pat erceņģelis Gabriēls stāvēja viņas priekšā godbijībā un izbrīnā. Jēzus, kas „bija padots viņai“ (Lk. 2, 51) ir viņas Dēls. Viņš arvien vēl tai dāvā savu mīlestību un laipnību. Marija aizvien vēl meklē Viņa godu un slavu ar grēcinieku atgriešanu un dvēseļu pestīšanu. Vai tad viņas aizbildniecības spēks nepārspēj visu pārējo svēto un enģeļu spēku?

Lūgšanās uz Mariju mēs nemazinām godu, kāds Dievam nākas no mums. Marija ir Jēzus māte. Taču arī kā māte viņa apzinās starpību starp sevi un Jēzu un Viņu pielūdz kā Dievu. Visu viņa virza Jēzus pagodinā-

šanai. Tādējādi Marijas godināšanā mēs pagodinām Jēzu.

Un caur viņas nievāšanu un neievērošanu mēs mazinām arī viņas Dēla godu. Ar saviem ikdienas saucieniem pēc palīdzības un aizbildniecības mēs prasām viņas augstvērtīgo mātes ietekmi uz Jēzu, kuŗu mēs atzīstam kā vienīgo Vidutāju un Dieva žēlastību avotu.

Vēsture nepārprotami liecina par Marijas aizbildniecības spēku. Cik daudzas krīzes cilvēki nav sastapuši dzīvē un ar Marijas lūgšanām ir laimīgi tās atrisinājuši. Lurda, Fatima un citas Marijas svētceļojumu vietas, kuŗās viņas godam tiek dziedātas dziesmas bez viņas dievišķā Dēla goda mazināšanas un kur notiek nedzirdēti brīnumdarbi, ir skaidra liecība par viņas spēku un aizbildniecības gribu.

Dievbijība uz Mariju nav tikai jaunāko laiku atradums jeb ievēdums. Pat jau viņas dzīves laikā un viņas dievišķā Dēla klātbūtnē Evāņģelija sievietē iesaucās: „Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un krūtis, kas Tevi barojušas“ (Lk. 11, 27). Par to tai neviens neko nepārmēta. Ir skaidrs pierādījums, ka pirmie kristieši Mariju ne tikai godināja, bet tai arī veltīja savas lūgšanas. Svētā Jēkaba liturģija pirmajā gadu simtā četras reizes atkārtoto vārdus: „Vissvētākā, bezvainīgā, slavējamā Dieva Māte, mūsu Kundze un vienmēr jaunavīgā Marija“. Līdzīgi arī citās vietās: „Marija, traipa neskārta un Dieva Māte, jāgodina vairāk nekā ķerubi un vēl cildenāk nekā serafi“.

Šāda veida slavīnājums, kāds atrodas šajos vārdos, kuŗi ietērpa visu katoļu dievbijības mācību uz Mariju un ko lietoja pirmajā gadu simtā senās Baznīcas

oficiālajās lūgšanās, skaidri liecina, ka tam visam bija jābūt apustuļu piekrišanai un apstiprinājumam, it sevišķi svētā Jēkaba, kuŗa vārdu nes minētā liturgija.

Tāda bija dievbijība uz Jaunavu Mariju, ko pirmie kristieši ir atstājuši kā mantojumu Baznīcai. Vai mēs nebūtu mūsu mantojuma nodevēji, ja mēs mazinātu vai noliegtu to godu, kāds viņai nākas un ar kādu vispirms pats Dievs viņu ir pagodinājis?

Tādēļ ar bērna mīlestību mēs griežamies pie tās, ko pats Dievs milē ar bezgalīgu mīlestību un ar eņģeļa vārdiem mēs viņu lūdzam: „Esi sveicināta, Marija, žēlastības pilnā. Kungs ir ar tevi; tu esi svētīta starp sievietēm“ (Lk. 1, 28) un to turpinām tālāk ar svētās Elīzabetes vārdiem: „un svētīts ir tavas miesas auglis“ (Lk. 1, 42).

Apzinoties mūsu vājības un grēcīgumu, mēs paceļam savu balsi cerībā uz viņas mīlestību, mātes sirdi un gādīgo aizbildniecību, mēs pievienojam vārdus: „Svētā Marija, Dieva Māte, lūdzies par mums grēciniekiem, tagad un mūsu nāves stundā. Amen“.

ROŽUKROŅA NEPIECIEŠAMĪBA

Nekad nebūs par daudz pastrīpot rožukroņa nepieciešamību, ievērojot mūsdienu lielo morāles pagrīšanu kā atsevišķa cilvēka, tā arī tautu dzīvē. Pie tam, rožukroņa nepieciešamību ir izteikusi pati Dievmāte Fatimas atklāsmē. Parādoties trim bērniem Fatimas tuvumā, Portugalē, Dievmāte bērniem teica: „Ja cilvēki darīs visu to, ko es jums saku, tad daudzas dvēseles tiks izglābtas un pasaulē iestāsies miers. Turpretim,

ja viņi nepaklausīs un turpinās Dievu apkaitināt, pār viņiem atkal nāks daudz lielāks sods“. Dievmāte ieteica ik dienas skaitīt rožukroni, lai novērstu Dieva sodu. Cilvēka atpestīšana caur Jēzu Kristu pilnīgi ir atkarīga no sevis pakļaušanas Dieva gribai. Visās trijās rožukroņa daļās ir skaidri attēlota Jēzus Kristus un Viņa Mātes dzīve, kas bija pilnīgi saskaņota ar Dieva gribu. Tā arī mēs, skaitot un dievbijīgi apdomājot Kristus un Marijas dzīvi rožukroņa noslēpumos, mācīsimies pakļaut savu gribu Dieva gribai un pēc tās arī dzīvot.

KĀ SKAITĪT ROŽUKRONI

Pilnīgais rožukronis sastāv no 15 desmitēm vai 150 „Esi sveicināta, Marija“, lūgšanām, katras grupas jeb desmites sākumā pievienojot vienu Tēvs mūsu un noslēgumā „Gods lai ir Tēvam“.

- a) Pie krusta: pārmet krusta zīmi, tad skaiti: „Es ticu...“
- b) Pie katras lielās zīles: „Gods lai ir Tēvam...“, „Tēvs mūsu...“
- c) Pie trim mazajām zīlēm: „Esi sveicināta, Marija...“
- d) Pēc tam nāk 5 rožukroņa noslēpumi (desmites), kas sastāv no vienas lielās un desmit mazajām zīlēm. Pie katras mazās zīles: „Esi sveicināta, Marija“.

Rožukronis ir iedalīts trijās daļās. Tanīs mēs pārdomājam Jēzus un Viņa Mātes priecīgos, sāpīgos un cildenos dzīves brīžus. Katrā daļā tiek godināti pieci notikumi jeb noslēpumi no Kristus dzīves. Katram no-

slēpumam par godu skaitām vienreiz „Tēvs mūsu“, desmit „Esi sveicināta, Marija“, un vienreiz „Gods lai ir Tēvam“.

Rožukroņa pirmās jeb priecīgās daļas sākumā mēs pārdomājam pasludināšanu Jaunavai Marijai eņģeļa Gabriēla sveicienu: „Esi sveicināta, žēlastības pilnā“ (Lk. 1, 28). Pēc tam apmeklēšanā — Jaunavas Marijas vārdus: „Magnificat... Augsti slavē mana dvēsele Kungu...“ (Lk. 1, 46 - 48). Trešais noslēpums mums stāsta par Kristus nabadzīgo piedzimšanu Betlēmē un par eņģeļu slavas dziesmu: „Gods Dievam augstībā un miers virs zemes labas gribas cilvēkiem“ (Lk. 2, 14). Tālāk mēs atceramies Jēzus upurēšanu svētnīcā: „Lūk, Es nāku, lai pildītu Tavu gribu“. Rožukroņa priecīgās daļas piektajā noslēpumā Jaunava Marija ar Jāzepu atrod savu 12 gadu vecu Dēlu Jēzu Jerūzalēmes svētnīcā, skaidrojot Svētos Rakstus priesteriem un rakstu mācītājiem.

Rožukroņa otrā jeb sāpīgajā daļā mēs tiekam domās aizvadīti pie Jēzus Kristus Viņa ciešanu gaitās. Tādēļ šīs daļas pirmajā noslēpumā redzam Jēzu lūdzamies Olīvu dārzā. „Mans Tēvs, ja ir iespējams, tad lai pāriet šis bīķeris man garām, tomēr lai notiek ne tā, kā Es gribu, bet gan kā Tu“ (Mt. 26, 39). Nākošie noslēpumi mums stāsta par Kristus ciešanām: šaustīšanu, kronēšanu ar ērkšķiem, krusta nešanu un krustā sišanu. Piektais noslēpums tāpat mums liecina par Kristus nāvi cilvēces atpestīšanai. Pirms nāves Kristus piedod Saviem ienaidniekiem un slepkavām, kas nožēlo grēkus. Ir dzirdama balss: „Patiesi, šis Cilvēks bija Dieva Dēls!“

Rožukroņa trešajā jeb augstās godības daļā pārdomājam: Kristus augšāmcelšanos no miroņiem, Viņa uzkāpšanu debesīs, Svētā Gara nosūtīšanu, Jaunavas Marijas uzņemšanu debesīs un viņas kronēšanu.

Kā redzams, rožukronis ietver sevī vislielākos Jēzus Kristus un Marijas dzīves noslēpumus. Rožukronis stiprina un padziļina mūsu ticību. Ja šodien vienam otram ticība ir vāja, tad tāpēc, ka tas ir piemirsis skaitīt rožukroni, no kuŗa plūst ticības spēks.

Ja laiks neatļauj, tad jānoskaita viena daļa vai vismaz viens vai daži noslēpumi. Pirmdienās, ceturdienās, adventā un Ziemsvētku laikā ieteicama pirmā daļa; otrdienās, piektdienās un gavēnī — otrā daļa; trešdienās, sestdienās, svētdienās, Lieldienu un Vasarsvētku laikā — trešā daļa.

KAD SKAITĪT ROŽUKRONI

Rožukroni var skaitīt katrā laikā un katrā vietā, pat ar lieliem pārtraukumiem starp vienu noslēpumu un otru. To var skaitīt privāti un publiski, individuāli vai arī grupās. Ģimenes kopējais rožukronis ir ļoti ieteicams un slavējams, kur vien tas iespējams. Šāds lūgšanas veids ciešāk vieno ģimenes locekļus un tuvina Dievam. Skaitot kopējo rožukroni, ģimenes dzīve tiek pasargāta no ļaunuma, laulības pārkāpšanas un tās šķiršanas, kas ir modernās sabiedrības ārdošā slimība — vēzis.

Nav nepieciešams skaitīt visu rožukroni. Var arī skaitīt noteiktā nodomā tikai atsevišķus noslēpumus. Vajadzību cilvēkam netrūkst. Ir ieteicams lūgties ne

tikai par saviem piederīgajiem, bet arī par citiem cilvēkiem: par pazīstamiem un draugiem, priekšniekiem, priesteriem, bīskapiem, pāvestu un valsts vadītājiem. Var ieslēgt savās lūgšanās Baznīcas rūpes par vienaldzīgajiem ticībā, par ticībā šķirtajiem brāļiem, neticīgajiem un pagāniem, kā arī par visām nabaga dvēselēm šķīstītavā.

Ticīgie vienmēr atzina rožukroni par vislabāko lūgšanu, ar kuŗu var izlūgt žēlastību no Dieva savas dzīves visgrūtākos brīžos. Rožukroņa skaitīšanas pamatā ir patiesā kristīgā doma, ka mēs izveidojam lielu Dieva gimeni, kas sniedzas pāri viņpasaulē. Un tur mēs varam palīdzēt viens otram.

DZĪVAIS ROŽUKRONIS

„Dzīvais rožukronis“ ir vienkāršs un ērts rožukroņa Karalienes godināšanas veids un ir it sevišķi ieteicams tām personām, kuŗām darba un laika apstākļi neatļauj pavadīt ilgāku laiku lūgšanās. Šī skaitīšanas veida ievēdēja ir Pauline Marija Žariko (Jaricot), kuŗa 1822. gadā nodibināja Ticības izplatīšanas sabiedrību. Viņa dzimusi 1799. gada 22. jūlijā, Lionā, Francijā, un turpat arī, 1862. gada 9. janvārī, ir mirusi.

To sauc par dzīvo rožukroni tāpēc, ka tas sastāv no 15 cilvēku grupas, kur katrs loceklis apsolās ik dienas skaitīt vienu desmiti vai desmit „Esi sveicināta, Marija“, tā ka katras dienas beigās, t. i., 24 stundu laikā, ir noskaitītas visas 15 desmites jeb visas trīs rožukroņa daļas. Katrs loceklis izvēlas attiecīgās rožukroņa daļas noslēpumu un to tad ik dienas skaita savā vai kādas citas personas nodomā.

Pie tam šāda rožukroņa skaitīšanas metode palīdz izplatīt tā skaitīšanu starp draugiem, kuŗi izkaisīti pa nelielām grupām skolās, slimnīcās, fabrikās vai kur citur. Šis rožukroņa skaitīšanas paņēmiens it sevišķi bija izplatīts mūsu dzimtenē. Tādēļ tas ieteicams arī svešumā. Nav šaubu, ka Dievmāte savu godinātāju lūgšanas neatstās neuzklausītas. Tas tuvinās mūs Kristum, sagādājot neskaitāmas žēlastības tiem, kas godina Viņa svēto Māti — rožukroņa Karalieni.

ROŽUKRONIS UN KRISTIEŠU VIENĪBA

Kristiešu vienība ir mūsdienu vislielākā nepieciešamība. Tās vajadzība jūtama visā pasaulē un katrā cilvēka dzīves posmā.

„Lai gan katoļu Baznīca nepiedalās ticību kongresos un citās vispārējās (oikumeniskās) konfesiju sapulcēs, tomēr nekad tā nerimst, kā tas ir redzams no daudzu pāvestu rakstiem un arī nekad turpmāk tā nemitēsies atbalstīt ar vislielāko interesi un ar cītīgām lūgšanām tos centienus, kas sekmētu sasniegt to, kas Jēzum Kristum bija tik ļoti pie sirds, proti, lai visi tie, kas Viņam tic, „būtu pilnīgā vienībā“ (Jņ. 17, 23).

„Tieši tāpēc katoļu Baznīca ar atvērtām rokām un ar īstu mātes mīlestību uzņem visus tos, kas atgriežas pie viņas kā pie vienīgās un patiesās Kristus Baznīcas; tādēļ nekad nebūs par daudz slavētas un sekmētas visas tās sanāksmes un ierosmes, kas, Baznīcas autoritātei piekrītot, ir īstenotas vai arī šodien notiek, lai apgaismotu ticībā tos, kas ir uz atgriešanās ceļa, vai arī lai vēl vairāk izglītotu tos, kas jau ir atgriezušies.

Tiešām, dažādu ārējo notikumu un garīgu pārmaiņu dēļ, bet it sevišķi pateicoties vispārējām ticīgo lūgšanām, caur Svētā Gara iedvesmi dažādās pasaules malās kļūst arvien dzīvāka vēlēšanās vienoties to sirdīs, kas tic Jēzum Kristum".*

Pārdomājot pēdējo gadu notikumus, dažam var ienākt prātā pārāk optimistiskas domas, it kā jau būtu panākts progress kristīgās pasaules apvienošanā, it sevišķi, ja kas apdomā to daudzo meklējumu dabu un lielumu, kuŗi ir izdarīti kā katoļu, tā arī nekatoļu aprindās.

Šinī sakarībā ir notikušas vairākas svarīgas sanāksmes. Tā 1958. gada otrajā pusē kristieši, kas ir šķirti no Romas Baznīcas, noturēja divus lielus kongresus: laikā no 1. jūlija līdz 8. augustam, Londonā, Lambeth pils bibliotēkā, notika anglikāņu bīskapu sapulce un no 22. augusta līdz 4. septembrim Amsterdamā tika sasaukta pirmā „Oikumeniskās baznīcas padomes“ sanāksme.

Amsterdamas sanāksmē katoļu Baznīcai nebija neviena pārstāvja, neviena novērotāja. Sanāksme bija liela: tanī bija pārstāvētas 46 tautības. Apmēram 145 reliģiskās kopības bija sūtījušas savus delegātus. Tanī sanāksmē izskanēja doma: „Dievs dod savu žēlastību arī atšķirtajām baznīcām, bet mēs esam pārliecināti, ka Viņš savas sevišķās mīlestības dāvanas rezervē vienai vienotai Baznīcai, saskaņā ar Savu gribu“.

Zviedrijas baznīcas Vaxjo bīskaps Dr. Brilljots runāja par „vienas, svētas, katoliskas un apustuliskas

* Sal. A. A. S., 1950. g., 142.—147. lp. (Dz. B. nr. 7, 1952).

Baznīcas viziju“. Un tiešām, liels Amsterdamas pārstāvju skaits parādīja atklātu cieņu Romas Baznīcai, kā arī dzīvu vēlēšanos sadarboties ar to.

Arī katoļu aprindās ir notikušas divas ievērojamas sanāksmes: viena laikā no 1952. gada 19. augusta līdz 25. augustam Berlīnē, un otra, tai pašā gadā, laikā no 11. septembra līdz 14. septembrim Vīnē. Abi kongresi apsveica protestantus par viņu izrādīto labo gribu pret katoļu Baznīcu.

Vienu no jaunākiem pasākumiem izdarīja Viņa Svētība Pijs XII 1949. gada Ziemsvētku vēstījumā. Šinī sakarībā 1950. gadu, kas bija Jubilejas Gads, viņš nosauca par „Lielās atgriešanās un lielās piedošanas gadu“. Viņš saka: „Ak, kaut šis jubilejas gads varētu panākt ar lielu nepacietību un gadu simtiem gaidīto cilvēku atgriešanos pie vienīgi pareizās Baznīcas. Kaut atgriestos visi, kas tic Jēzum Kristum, bet dažādu iemeslu dēļ no Baznīcas ir atdalījušies. Svētais Gars, kas dzīvo taisnīgo sirdīs, šodien spēcīgi atkārtoti to pašu lūgšanu, ko izteica jau pats Kristus: Lai visi ir vienoti (Jņ. 17, 11). Visiem Kristus godinātājiem..., visiem Mēs atveram svētās durvis un arī rokas un sirdi, kādu Dieva neizdibināmo plānu dēļ esam saņēmuši no paša Pestītāja — Jēzus“.

Arī austrumu ortodoksā baznīcā vērojama interese un tieksme uz kristiešu vienotību. Tā kāds Rumānijas ortodoksās baznīcas bīskaps trimdā rakstīja Konstantinopoles patriarham Atenagoram vēstuli, kurā tas nosodīja intereses un aktivitātes trūkumu kristiešu atjaunotai samierināšanai ar Romu. Šīs vēstules panā-

kums bija tāds, ka patriarchs Atenagors 1952. gada Ziemsvētkos aicināja ticīgos uz baznīcas vienotību.

Lai nu būtu kā būdams, tomēr ir jāsaka, ka kaut kas ir mainījies. Jautājums par vienību ir pacelts. Tiek jau atzīts, ka sašķelšanās parādība nav saskaņā ar Eņģeliju. Daudz motīvu, kas tika piesaukti traģiskajās šķiršanās stundās, šodien jau zaudējuši savu spēku. No otras puses, atdalīšanās ļaunumi ir visiem redzami un katru dienu tiek justs arvien vairāk, cik svarīga ir vienība spēku pastiprināšanai, lai sekmīgāk cīnītos pret neticības uzbrukumiem.

Visas šīs zīmes rāda jaunu panākumu iespēju un varbūt jaunu orientēšanos tiklab no katoļu, kā arī no nekatoļu puses uz vēlamo kristiešu vienotību vienā Baznīcā. Lai gan tās ir cerību pilnas zīmes, kristietība tomēr vēl ir tālu no „viena ganāmpulka un viena gana“, kā to vēlas tās Dibinātājs Jēzus Kristus. Par to liecina „The American Council for World Council of Churches“ 1945. gadā izdotā deklarācijā: „Mēs pazemīgi atzīstamies, ka mūsu sašķelšanās ir pretēja Kristus gribai, un mēs lūdzam Dievu Viņa žēlsirdībā, lai Viņš saīsina mūsu šķirtības dienas un ar Savu Garu vada mūs uz vienotības pilnību“.*

Līdz ar to dzimst pārliecība, ka Kristus mīlestība papildinās darbu un vienos tos, ko cilvēki atdalīja. Šeit esam vienprātībā ar E. Skydsgaard, kad viņš raksta, ka par cik vairāk „kristieši meklē patiesību saskaņā ar Kristu un dzīvo tās gaismā, par tik vairāk varam cerēt, ka dēfinitīvā patiesība parādīsies par spīti visam“.

* The Story of the World Council of Churches, New York, 25. lp.

Bet kā tas panākams?

Nav iespējams atdoties Jēzum Kristum bez gribas pildīt to, ko Viņš grib, Viņa gribu; un vai tiešām šo gribu, kas ir, lai visi kristīgie būtu vienoti (Jņ. 17, 11) zem svētā Pēterā zižļa, vai tiešām šo patiesību beidzot nesaskatīs brāļi, kas šķirti no mums, būdami apgaismoti ar neliekujotu mīlestību uz Jēzu Kristu?

KRISTIEŠU VIENOTĪBAS PRIEKŠRAKSTS

Meklējot vienību, dažādu konfesiju pretrunu studijām, bez šaubām, ir savi nopelni. Godīgas kristietības vēstures studijas var būt par lielu palīgu īstā ceļa uz vienību atrašanai. Bet ar to vien nepietiek. Ir vajadzīgs vēl daudz iedarbīgāks ceļš. „Svētais Tēvs, pasargi Savā vārdā viņus, kurus Tu Man devi, lai viņi būtu vienoti kā Mēs... Svētī viņus patiesībā“ (Jņ. 17, 11; 17). Jēzus un visa Viņa mācība ir patiesība, kurā un caur kuru Viņa sekotāji tiek svētīti. „Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība“ (Jņ. 14, 6). „Taču ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem (apustuļiem un viņu pācnācējiem) ticēs Man“ (Jņ. 17, 20).

Tāpat lūgšana ir viens no spēcīgākajiem sašķelšanās kristietības vienības atjaunotājiem līdzekļiem. Uz to jau pats Kristus ir norādījis. „Ja jūs ko lūgsit no Tēva Manā vārdā, to Viņš jums dos. Līdz šim jūs nekā neesat lūguši Manā vārdā; lūdziet un jūs saņemsit, lai jūsu prieks būtu pilnīgs“ (Jņ. 16, 23 - 24).

Caur lūgšanām, labu piemēru un uzupurēšanos ir panākama lielāka vienība, nekā ar disputiem un citiem

pasākumiem. Uz to norāda arī pāvests Pijs XI savā enciklikā „Ecclesiam Dei“ (A. A. S., 1923.).

Varam droši teikt, ka dažādu konfesiju ticējumu un kristietības vēstures studijas var palīdzēt nobīdīt pie malas ārējos šķēršļus ceļā uz kristiešu apvienošanu. Tomēr jāatzīst, ka cilvēka dvēseles iekšējie šķēršļi, kā lepnība, protestētājs gars, protestantiskā brīvība un baidīšanās ir tādi šķēršļi, kurus var novērst vienīgi dievišķā gādība. Atgriešanās idejas pamatā ir pati cilvēka būtība. Cilvēkā ir apvienotas divas pasaules: garīgā un materiālā — dvēsele un miesa, kuŗu apvienojumu rezultātā ir tik brīnišķīga Dieva radība — cilvēks. Tomēr šo sastāvdaļu starpā pastāv pastāvīga cīņa, jo pēc paradīzes tragēdijas miesa negrib padoties garam, kā tam vajadzētu būt, bet gan tiecas pēc savu iegribu apmierināšanas. Par to skaisti izsakās svētais Pāvils: „Es redzu citu likumu manos locekļos. Tas kaŗo pret mana prāta likumu un pakļauj mani grēka likumam, kas ir manos locekļos“ (Rom. 7, 23). Katrs padots šai likumībai, bet tiklīdz cilvēks sevī saskata miesas valdīšanu pār garu, tūlīt ir jāsaklausa arī Kristus aicinājums atgriezties.

Tomēr šī atgriešanās ir grūti veicama, jo cilvēks ir konservatīva būtne, kas ļoti pieķeras savām domām, uzskatiem, sevišķi, ja tie ir maldīgi, cieši turas pie sava dzīves veida, īpaši, ja tas ir saistīts ar netikumiem. Lai atgriešanos īstenotu, ir nepieciešama stipra griba un patiesības meklētājs prāts.

Ir daudz un dažādi veidi, kā Dievs atgriež nomaldījušos savās mājās. Ja mēs labi ieskatāmies kristiānisma vēstures lappusēs, mēs redzam ļoti raksturīgu fak-

tu, proti, atgriešanās žēlastību Dievs piešķir arvien biežāk un biežāk ar vissvētās Jaunavas Marijas starpniecību. Ne par velti svētais Bernards saka: „Piemini, vismīļā Jaunava Marija, ka kopš laiku laikiem nav dzirdēts, ka tu jebkādu būtu atmetusi, kas steidzās pie tevis, kas piesauc tavu palīdzību, kas lūdza tavu aizstāvību“. Kāpēc? — Atbilde: Kā pateicoties viņai, pasaulei tika dots pats žēlastības avots — Pestītājs Jēzus Kristus, tā arī žēlastības, kas ir pirmās žēlastības sekas, tiek dāvātas pasaulei caur Mariju.

Ja mēs uzticīgi un visā nopietnībā šinī nodomā par cilvēku atgriešanos skaitīsim rožukroni un lūgsim Dievmāti, tad varam būt droši, ka viņa to darīs. Liekas, ka jau no pašas dabas rožukronis ir sevišķi pamudinātājs uz kristiešu vienību. Tās noslēpumu apdomāšanā mēs redzam, kāda liela vienotība un mīlestība valda starp Pestītāju un Mariju. Un viņu vēlēšanās taču ir, lai visi tie, kas tic Viņa vārdiem, būtu vienoti. Bez tam rožukronis ir pamatots uz Svēto Rakstu patiesībām, kuŗu apdomāšana pieved mūs pie Kristus atklātās ticības un tanī izteiktajām patiesībām.

ROŽUKROŅA SPĒKS

Vairāku gadu simteņu gaitā rožukronis ir pierādījis kā viens no iedarbīgākiem un spēcīgākiem ieročiem cīņā pret ļaunumu, un arī kā labu darbu veicinātājs.

Rožukroni skaitīt Dievmāte ieteica svētajam Dominikam cīņā pret albigiešu maldiem, kas 13. g. s. izcēlās Dienvidfrancijā un nodarīja lielus zaudējumus kristiešu vienībai. Ar rožukroņa palīdzību kristieši uzvarēja.

Lielākā rožukroņa uzvara bija kauja pie Lepantas. Muhamedāni draudēja iekarot visu Eiropu un iznīcināt kristīgo kultūru. Šādā briesmu laikā pāvests, sv. Pijs V, organizēja jūras pretspēkus. Kristiešu kara floti, kas sastāvēja no Venēcijas, Dženovas un Spānijas kara kugiem, vadīja kāds Jānis no Austrijas.

1569. gada 17. septembrī pāvests Pijs V pavēlēja visai pasaulei skaitīt rožukroni ar nodomu, lai kristiešu karaspēks uzvarētu. Tāpat viņš ieteica visās baznīcās noturēt 40 stundu lūgšanas, publiskas procesijas un rožukroņa skaitīšanu. Un liktenīgajā 7. oktobra dienā, viņš pats pavadīja visu dienu lūgšanā.

Pirms došanās kaujā, kristiešu jūrnieki skaitīja dievbijīgi rožukroni, kamēr pa to laiku pāvesta legāts tiem piešķīra apustulisko svētību. Veselas trīs stundas 65.000 vīri, kuŗi tanī rītā bija pieņēmuši svēto komūniju, turpināja skaitīt rožukroni. Tad virs katra kuga tika izdarīta vispārējā grēku piedošana. Sākās uzbrukums. Vējš, kas sākumā kristiešiem bija nelabvēlīgs, piepeši apklusā. Cīņa ieilga līdz vēlai pēcpusdienai, kamēr beidzot 1571. gada 7. oktobrī turki padevās. Kristiešu uzvara bija tik spēcīga, ka ienaidnieka jūras spēki vairs nekad neatspīrga Vidusjūrā.

Jau pašā sākumā karavadonis Jānis šo uzvaru pieskaitīja rožukroņa Karalienes spēcīgai aizbildnībai. Tātad šo uzvaru izcīnīja ne generāļi, ne ieroči, bet gan Dievmāte — rožukroņa Karaliene. Tādā veidā kristīgo vakarzemju kultūra tika pasargāta no bojā ejas.

Lai gan kauja pie Lepantas satrieca un iznīcināja turku jūras spēkus, tad tomēr viņu sauszemes karaspēks palika neskārts. Tāpēc 1682. gadā tie ielauzās

Ungārijā un nākamajā gadā izdarīja Vīnes pilsētas apelenkumu. Turku armija — 200.000 vīru sastāvā — tuvojās Austrijas galvas pilsētai, iekams tika samobilizēta Austrijas armija, un 1683. gada 14. jūlijā uzsāka uzbrukumu. Aizstāvētāju rindās radās lieli zaudējumi, izcēlās bads un posts, slimnīcas bija pārpildītas ar slimajiem un ievainotajiem. Likās, ka pilsēta katru brīdi var krist ienaidnieku rokās. Visu to redzot, ķeizars Leopolds salika visas savas cerības Dievmātes — rožukroņa Karalienes rokās. Tā radās glābiņš, jo Polijas karalis Jānis Sobieskis nāca viņam palīgā ar savu karaspēku un tā sakāva ienaidnieku.

Turku uzbrukums Vīnes pilsētai, kas bija domāts kristīgās Eiropas iznīcināšanai, ar Dievmātes palīdzību tika atsists. Lai parādītu saviem bērniem, ka viņa ir kristiešu Palīdzētāja, Dievmāte izglāba minēto pilsētu 12. septembrī, t. i., vissvētās Marijas vārda svētkos. Ar to Dievmāte ir pierādījusi neskaitāmas reizes, ka viņa ir spēcīga ticīgo aizstāvētāja bēdās un cīņā pret ļaunu.

Daudzi grēcinieki ir atgriezušies pie Dieva, pateicoties rožukronim. Pāvests Gregors XIV liecina, ka rožukronis ir brīnišķīgs līdzeklis, ar ko iznīcināt grēku un atgūt Dieva žēlastību. Rožukronis pavairo taisnīgo tikumus, saka pāvests Leons XIII. Ir ļoti ievērojams fakts, ka visi svētie, kas ir dzīvojuši, ir čakli skaitījuši rožukroni. Daudzu garīgo ordeņu un kongregāciju locekļi, kā savu vislielāko greznumu un vissekmīgāko ieroci pret garīgiem ienaidniekiem, rožukroni nēsā pie savas jostas un to skaita katru dienu.

Daži cilvēki mēdz teikt, ka rožukronis der tikai

vecām sievām un garīgi mazāk apdāvinātajiem, kas nav spējīgi saprast „augstākas“ lūgšanas. Tas nav pareizi.

Tikai mazi, neievērojami gari nav spējīgi izprast rožukroņa vērtību un nozīmi. Izcilās dvēseles, turpretim, visos laikos šajā vienkāršajā lūgšanā ir atradušas neizsmeļamu vērtību avotu, kur tās ir smēlušas ierosmi saviem svētīgajiem darbiem.

Mikelandželo kādreizējā mājā, Florencē, vēl tagad atrodās rožukronis, ko bija lietojis slavenais mākslinieks. Viņš nekad nešaubījās, ka dzīves lielās idejas var smelt tikai no ticības noslēpumiem un ka šie vienkāršie rožukroņa noslēpumi dod tik daudz lūdzējai dvēselei.

Par komponistu Jāzepu Haidnu stāsta, ka viņš skaitījis rožukroni gandrīz katru dienu. Tādā veidā lielais mākslinieks guvis ierosmi saviem mākslas darbiem. Rožukroni skaitīja arī daudzi citi izcili intelligenti cilvēki.

Fridrichs Ozanams bija atsalis, vienaldzīgs katolis. Viņš nonāca reiz Parīzē un kādu dienu aiz garlaicības iegāja baznīcā. Tā bija tukša. Tikai galvenā altāra priekšā kāds sirmgalvis, nometies ceļos, lūdzās. Viņš dievbijīgi skaitīja rožukroni. Fridrichs Ozanams piegāja tuvāk un par lielu izbrīnu ieraudzīja, ka tas ir slavenais Ampērs. Šī skata aizgrābts, arī viņš nometās ceļos un savā dvēselē pārdzīvoja lielu pārvēršanos, tā kā turpmāk viņš iesāka dedzīga kristieša dzīvi.

Kad vēlāk Ozanams atcerējās šo savādo stundu savā dzīvē, viņš atzinās: „Ampēra rožukronis iedarbojās manī daudz vairāk nekā visi sprediķi un grāmatas“.

Rožukronis ir arī kaujas lūgšana un tāpēc arī īsta vīra lūgšana, kas pārbaudīta karā pret turkiem pie Lepantas (1571.), Petervardenas (1716.) un pēc laimīgi izcīnītās uzvaras ievesta visā kristīgajā pasaulē. Tā ir lūgšana, kas reiz paglābusi visu Vakareiropu un tāpēc tai arī vēl šodien ir liela nozīme. Vēl nekad Vakareiropa nav bijusi tādās briesmās kā pašreiz, jo tagad ienaidnieks nestāv vairs tikai pie Vakareiropas robežām, bet tas ir arī mūsu vidū. Tāpēc tieši tagad, vairāk nekā jebkad, ir situsi rožukroņa stunda. Tādēļ ņemsim viņu droši rokā visās mūsu bēdās un vajadzībās, tad mēs sajūtīsim viņā pulsējam septiņi simti gadu vecās kristīgās asinis. Nepārstāsim lūgties, kamēr Jēzus Kristus caur Savu Māti dāvinās arī mums uzvaru.

ROŽUKRONIS UN ĢIMENE

Tagad, kad gimenes dzīve ir visvairāk apdraudēta, lai steidzamies pie rožukroņa Karalienes un lūdzam viņas palīdzību šo briesmu novēršanai. Kopējais gimenes rožukronis ir viens no stiprākajiem ieročiem gimenes pasargāšanai no sairšanas un bojā ejas. Ģimene pati par sevi ir jau spēks: tā ir pamats, virs kuŗa baltās sabiedrības dzīve. Tās vienības saites ir savstarpējā mīlestība. Ja tāda vienība paceļ savu balsi kopējā gimenes rožukroņa lūgšanā, tad šis gadu simtu lūgšanas spēks pieaug tādā veidā, ka gimene kļūst viena kopā ar Jēzu, kas saka: „Kur divi vai trīs kopīgi lūdzas manā vārdā, tur Es esmu viņu vidū“. Un vēl vairāk Kristus būs to vidū, kur valda lielāka vienotība un mīlestība. Vislielākā vienotība valda starp gimenes lo-

cekļiem, jo tie savstarpēji ir vienoti ar mīlestības saiti. Kur ir mīlestība, tur ir Dievs, un tādu cilvēku lūgšanas vienmēr tiek uzklausītas.

„Ja vēlaties mieru savās sirdīs, savās mājās un dzimtenē, tad ik vakarus pulcējieties kopā un skaitiet rožukroni“, saka svētais Tēvs Pījs XI.

Otrā daļa

ROŽUKROŅA LŪGŠANAS

SVĒTĀ KRUSTA ZĪME

Dieva Tēva un Dēla un Svētā Gara vārdā. Amen.

Krusta zīme ir izdarāma ar labās rokas pieskaršanos pie pieres, krūtīm, kreisā un labā pleca, veidojot pār sevi krusta zīmi un izrunājot vārdus: *Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Amen (Mt. 28, 19).*

Ar šo krusta zīmi mēs apliecinām viena Dieva esamību trijās Personās. Šī dievišķā patiesība ir Dieva atklāta un atrodama Svētajos Rakstos (Mk. 12, 29; Iz. 45, 21; Jņ. 14. 16 - 17, 26). Vārds „Amen“ nozīmē: lai tā notiek, lai visi mūsu lūgumi žēlīgi tiek uzklauti. Un ar to mēs izsakām savu stipro ticību atklātām patiesībām un paļāvību lūgšanai. Ar krusta zīmi mēs apliecinām, ka Dieva Dēls kļuva cilvēks un mira uz krusta cilvēces atpestīšanai. Krusts ir kristiānisma simbols. Ar šo svēto zīmi jau pirmie kristīgie, kā liecina Baznīcas rakstnieks Tertulians, apliecināja kristīgo ticību un svētīja sevi, katru darbu sākot un beidzot.

Par krusta mešanu var iegūt triju gadu atlaidas. Septiņu gadu atlaidas var iegūt, metot krusta zīmi ar svētīto ūdeni un izrunājot augšminētos vārdus. Tādēļ lieto pēc iespējas biežāk svēto krusta zīmi, sākot un beidzot visas lietas Dieva Tēva vārdā, kas tevi radījis, Dēla vārdā, kas tevi atpircis un Svētā Gara vārdā, kas tevi svētdarījis.

APUSTUĻU TICĪBAS APLIECĪBA

Es ticu uz Dievu, visspēcīgo Tēvu, debess un zemes Radītāju; un uz Jēzu Kristu, viņa vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu; kas ir ieņēmts no Svētā Gara, piedzimis no Jaunavas Marijas; cietis zem Poncija Pilata, krustā sists, nomiris un apbedīts; nokāpis ellē; trešajā dienā augšām cēlies no miroņiem; uzkāpis debesīs, sēž pie Dieva, visspēcīgā Tēva, labās rokas; no kurienes viņš atnāks tiesāt dzīvos un mirušos. Es ticu uz Svēto Garu; svēto katoļu Baznīcu, Svēto sadraudzību; grēku piedošanu; miesas augšāmcelšanos, un mūžīgo dzīvi. Amen.

Šo ticības apliecību saucam par „apustuļu ticības apliecību”, jo tā satur ticības patiesības, ko cilvēkiem ir sludinājuši apustuļi.

„Es ticu” nozīmē — par patiesību atzīstu visu, ko Dievs ir atklājis. Dievs ir devis savas atklāsmes cilvēkiem caur patriarhiem, praviešiem, savu Dēlu Jēzu Kristu un apustuļiem. Viss tas, ko Dievs ir atklājis, ir uzglabājies līdz mūsu laikiem Svētajos Rakstos un tradīcijā.

„Uz Dievu”. Šie vārdi nozīmē: Ir Dievs. Ka ir Dievs, to rāda mums prāts, sirdapziņas balss un atklāsmes. Dievs ir debess un zemes Radītājs. Dievu mēs neredzam, lai gan viņš ir visur, jo Dievs ir gars. Dievs mūs ne tikai redz, bet arī dzird mūsu runas un zina vislepenākās mūsu domas. Viņš ir bezgalīgi labs, taisns, visspēcīgs un mūžīgs.

„Visspēcīgo Tēvu”. Šie vārdi nozīmē: Dievs ir viens, bet trijās Personās: Dievs Tēvs, Dievs Dēls un Dievs Svētais Gars.

„Debesu un zemes Radītāju”. Šiem vārdiem apzīmējam, ka Dievs visu ir radījis. To viņš panāca ar savu visspēcību; viņš gribēja, un tūlīt radās debesis, zeme, zvaigznes, dzīvnieki, cilvēki un eņģeļi. Vispilnīgākie Dieva radījumi ir cilvēki un eņģeļi. Eņģeļi ir Dieva radīti gari bez miesas. Dieva radītie eņģeļi bija labi. Daudzi eņģeļi apgrēkojās, un Dievs viņus sodīja ar mūžīgām elles ciešanām. Apgrēkojušies eņģeļi saucas par ļauniem gariem, velniem. Tie kārdina mūs uz ļaunu, aiz skaudības gribēdami arī mūs ieigrūst ellē. Labie eņģeļi slavē Dievu un sargā mūs no ļauna.

Cilvēks ir Dieva radījums, kuram ir gars un miesa. Dvēsele ir tā, kas mūsu miesā prāto un to vada. Pirmie cilvēki saucas Ādams un Ieva. Viņus Dievs novietoja skaistā dārzā — paradīzē. Pirmvecāki nepaklausīja, jo ēda aizliegto augli. Par grēku Dievs izdzina Ādamu un Ievu no paradīzes dārza, nodeva grūtībām, ciešanām, nāvei; viņi pazaudēja arī debesis. Pār visiem cilvēkiem, kā viņu bērniem, nāca pirmvecāku vaina un sods par to. Grēks, ar kuru mēs visi piedzimstam, saucas par iedzimto grēku. No iedzimtā grēka ir brīva vienīgi Marija, vissvētā Jaunava, bezvainīgi ieņemtā. Dievs, apžēlojies par cilvēkiem, apsoliņa viņiem Pestītāju.

„Un uz Jēzu Kristu, viņa vienpiedzimušo Dēlu, mūsu Kungu”. Mūsu Pestītājs ir Jēzus Kristus, Dieva Dēls, kas mūsu pestīšanas dēļ ir kļuvis cilvēks. Jēzus Kristus ir Dievs un cilvēks. Viņš ir dzimis no Jaunavas Marijas un dzīvoja Nacaretē pilsētiņā. Jēzus, sasniedzis 30 gadus, staigāja pa Jūdu zemi, mācīdams cilvēkus un darīdams brīnumdarbus. Jēzus mācība labiem cilvēkiem patika, bet ļauniem ne, jo Pestītājs pārmeta vi-

ņiem viņu ļaunos darbus. Ļaunie cilvēki viņu apsūdzēja, nodeva tiesai un nogalināja. Jēzu uz krusta nāvi notiesāja Poncijs Pilats, Romas ķeizara vietnieks. Pestītājs tika sist krustā uz Kalvārijas jeb Golgotas kalna, netālu no Jerūzalēmes pilsētas.- Jēzus cieta un mira brīvprātīgi, lai mūs atpestītu no grēkiem, no elles. Pēc nāves Jēzus miesa tika noņemta no krusta un apbedīta. Pestītāja dvēsele nogāja uz priekšelli, lai vēstītu taisno mirušo dvēselēm, ka viņš tās drīz aizvedīs uz debesīm. Trešajā dienā Jēzus cēlās augšām no miroņiem, daudz reižu parādījās apustuļiem un pavēlēja viņa mācību, evaņģeliju, sludināt visiem cilvēkiem un dalīt sakramentus. Četrdesmitajā dienā pēc savas augšāmcelšanās Pestītājs uzkāpa debesīs. Jēzus, kā Dievs un Cilvēks, debesīs valda ar Dievu Tēvu un Svēto Garu.

„Es ticu uz Svēto Garu; svēto katoļu Baznīcu, Svēto sadraudzību; grēku piedošanu“. Kāpdams debesīs, Kristus apsolīja apustuļiem atsūtīt Svēto Garu. Savu solījumu Jēzus izpildīja desmitajā dienā pēc uzkāpšanas debesīs. Apustuļi, saņēmuši Svēto Garu, izklīda uz visām pusēm, sludināja Kristus mācību un kristību, sauca par kristīgajiem. Kristīgo pulki veidoja draudzes. Pirmās kristīgo draudzes vadīja paši apustuļi. Apustuļu vadonis bija svētais Pēteris. Pēc svētā Pētera nāves par viņa pēcteci kļuva Romas bīskaps, ko sauca par Svēto Tēvu jeb pāvestu. Citu apustuļu pēcteci ir bīskapi. Bīskapu palīgi ir priesteri, kas darbojas draudzēs. Pāvests, bīskapi, priesteri un visi istie kristīgie sastāda vispārīgo jeb katoļu Baznīcu. Kristus dibināja katoļu Baznīcu, lai tā vestu uz pestīšanu. Baznīca ved cilvēkus uz pestīšanu, sludinādama viņiem Kristus mā-

cību un dalīdama svētos sakramentus. Lai Baznīca varētu mūs aizvest uz debesīm, ticības lietās mums jāklausa tās priekšniecība. Pie Kristus Baznīcas pieder ne tikai katoļi, kas dzīvo virs zemes, bet arī dvēseles, kas cieš šķīstītavā, un svētie, kas liksmojas debesīs. Mūs, kas vēl dzīvojam, ar šķīstītavas dvēselēm un svētajiem debesīs vieno Svēto sadraudzība. Ar svētajiem debesīs mēs draudzējamies, kad piesaucam svētos, bet svētie lūdzas par mums. Ar šķīstītavas dvēselēm mēs draudzējamies, kad ar savām lūgšanām mazinām viņu ciešanas.

„Miesas augšāmcelšanos, un mūžīgo dzīvi“. Cilvēka dzīve beidzas virs zemes ar nāvi. Cilvēkam mirstot, dvēsele šķiras no miesas. Pēc cilvēka nāves dvēsele iet Dieva tiesā. Pēc tiesas dvēsele iet vai nu šķīstītavā, vai debesīs, vai ellē. Šķīstītavā dvēsele iet uz kādu laiku, ar maziem grēkiem, vai vēl nepietiekami gandarījušas par lieliem, bet jau piedotiem grēkiem. Uz debesīm iet dvēseles, kas ir pilnīgi brīvas no grēkiem un no soda par tiem. Ellē iet to mirušo dvēseles, kas ir šķīrušies no šīs pasaules bez gandarīšanas, ar kādu lielu grēku. Cilvēka miesu šīs pasaules beigās Dieva vara atkal savienos ar dvēseli un cilvēki celsies no miroņiem. Cilvēki, uzcelti no miroņiem, ies uz Pastaro Tiesu. Grēcinieki dzirdēs pastarā Tiesā tādu Kristus spriedumu: „Ejiet prom no manis, nolādētie, mūžīgajā ugunī, kas sagatavota ļaunajam garam“ (Mt. 25, 41). Labie cilvēki dzirdēs tādu spriedumu: „Nāciet šurp, jūs svētie, saņemiet valstību, kas ir sagatavota jums no paša pasaules sākuma“ (Mt. 25, 34). Cilvēki, cēlušies augšām

no mironiem, vairs nemirs, bet dzīvos mūžam: taisnie — debesīs, nolādētie — ellē.

Apustuļu ticības apliecību, kā redzējām, var iedalīt trijās daļās: pirmā runā par Dievu Tēvu un radīšanu (Gen. 1; 2, 1-7); otrā par Dieva Dēlu un cilvēku atpestīšanu (Mt. Mk., Lk., Jņ.); trešā par svēto Garu un cilvēku svētdarīšanu.

Svētais apustulis Pāvils saka: „Bez ticības nav iespējams patikt Dievam“ (Ebr. 11, 6) un citā vietā: „pastāviet ticībā“ (1. kor. 16, 13). Mums nav pienākuma ticēt katrai ticībai, bet gan tai, ko Kristus mācekļi mācīja un māca viņa Baznīca, „patiesības pilārs un pamats“ (1. Tim. 3, 15), kas celta uz apustuļu un praviešu pamatiem, bet kuŗai galvenais stūrakmens ir Jēzus Kristus (Ef. 2, 20).

Blakus apustuļu ticības apliecībai, ir vēl divi citi ticības simboli, t. i., „Nicejas“ un „Atanazija ticības apliecība“.

Nicejas ticības apliecību skaita svētā Misā visās gada svētdienās un dažos svētkos. Savu nosaukumu tā ir mantojusi no pirmā Nicejas koncila, kas notika 325. gadā, un kuŗā piedalījās 318 katoļu Baznīcas bīskapu.

Atanazija ticības apliecību skaita garīdznieki savās breviāra lūgšanās vissv. Trīsvienības, kā arī dažās citās gada svētdienās. Tas satur brīnišķīgu mācību par vissv. Trīsvienību (trīs dažādas Personas, tomēr viena dievišķā daba) un par Kristus Kunga Iemiesošanos jeb cilvēktapšanu.

KUNGA LŪGŠANA

Tēvs mūsu, kas esi debesīs! Svētīts lai top Tavs vārds. Lai atnāk Tava valstība; Tavš prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu dienīško maizi dod mums šodien. Un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem. Un neieved mūs kārdināšanā, bet atpesti mūs no ļauna. Amen. (Lk. 11, 2-4; Mt. 6, 9-13).

To sauc par „Kunga lūgšanu“, jo to iemācīja pats Kungs Jēzus Kristus. Šī lūgšana atklāj pati sevī tās augstumu un spēku, jo mēs ne tikai lūdzamies Jēzus vārdā, bet arī lietojam viņa teiktos vārdus. Svētais apustulis Matējs apzīmē šo lūgšanu kā Kristus kalna mācības turpinājumu (6, 9-13). Ikvienam vārdam tajā ir dziļš saturs. Kristīgais tiek pamācīts, kā tam īsti jālūdzas un jādzīvo.

Pamatojoties uz lūgšanas pirmajiem vārdiem, to sauc par „Tēvs mūsu“ lūgšanu. Tā sastāv no ievada un septiņiem lūgumiem, kas tad veido lūgšanas galveno sastāvdaļu, un no vārda „Amen“. Uzruna „*Tēvs mūsu, kas esi debesīs*“, izteic patiesību par Dievu kā Tēvu un mūsu atkarību no viņa. Kristus mūs pamāca, ka mūsu attiecībām ar Dievu jābūt tādām, kādas ir labam bērnam ar savu tēvu: tām jābūt godbijības, mīlestības un paļāvības pilnām. Tiešām, viņš ir mūs radījis pēc savas līdzības un attēla (Gen. 1, 27); viņa dievišķais Dēls kļuva mūsu brālis caur cilvēcīgās miesas pieņemšanu; Svētais Gars ieņēma mūsos caur kristību mājvietu un padarīja par Dieva bērniem (Rom. 8, 15). Vārds „mūsu“ norāda tiklab uz Kunga lūgšanas sociālo

raksturu, kā arī uz to, ka mums jālūdzās citam par citu kā brāļiem Kristū un vienas un tās pašas ticības locekļiem.

Pirmajā lūgumā — „*Svētīts lai top Tavs vārds*“ — mēs lūdzam, lai Dieva svētais vārds tiktu pagodināts un slavēts. Nākamajos trijos lūgumos — „*Lai atnāk Tava valstība. Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes. Mūsu dienīšķo maizi dod mums šodien*“ — mēs lūdzamies pēc mūžīgās pestīšanas, pēc žēlastības, lai mēs varētu pildīt Dieva svēto gribu; un pēc visu to lietu iemantošanas, kuŗas nepieciešamas dzīves nodrošināšanai šeit, virs zemes.

Piektajā lūgumā — „*un piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem*“ — Kristus pavēl mums piedot tiem, kas noziedzas pret mums, un tad sirsnīgā nožēlā lūgt Dievu, lai viņš piedod arī mums mūsu pārkāpumus.

Sestajā lūgumā — „*un neieved mūs kārdināšanā*“ — Kristus pavēl lūgt Dieva žēlastību, būt modriem un pūlēties, lai mēs nekristu savām jaunām tieksmēm par upuri.

Septītajā lūgumā — „*bet atpestī mūs no ļauna*“ — Kristus skubina mūs lūgties, lai Dievs, mums pašiem darbojoties līdz, sargātu mūs no vislielākās nelaimes — grēka, kā arī no visām dvēseles un miesas nelaimēm.

No tā redzams, ka Kunga lūgšana mūs māca lūgties pēc vajadzīgām lietām, kā arī parāda pareizo veidu, kā pēc tām lūgties.

Vārds „Amen“ — lai tā notiek — izteic dziļo pārliecību, ka visas prasītās lietas tiks mums dotas uz Kristus Kunga solījuma pamata: „Ja jūs lūgsit ko no Tēva Manā vārdā, Viņš dos jums to“ (Jņ. 16, 23).

ESI SVEICINĀTA, MARIJA

Esi sveicināta, Marija, žēlastības pilnā, Kungs ir ar Tevi; Tu esi svētīta starp sievietēm, un svētīts ir Tavas miesas auglis — Jēzus. Svētā Marija, Dieva Māte, lūdzies par mums grēciniekiem tagad un mūsu nāves stundā. Amen.

„Esi sveicināta“ ir lūgšana uz Jaunavu Mariju, Jēzus Kristus Māti. Pēc Kunga lūgšanas šī ir vispilnīgākā un visskaistākā lūgšana. Tā sastādās no sveicinājuma vārdiem, kuŗiem erceņģelis Gabriēls — Dieva uzdevumā — sveica Jaunavu Mariju, kā arī kuŗus izteica svētā Elizabete Svētā Gara iedvesmē (Lk. 1, 28 - 29).

Vārds „Marija“ latviskā tulkojumā nozīmē „valdnieci, apgaismotāju“. Marija valda mīlestībā un žēlastībā, viņa apgaismo ar savu piemēru, ar mums dāvāto Pasaules Gaismu — Jēzu Kristu. Mēs viņu saucam par „žēlastības pilno“, jo Dievs nav devis nevienam cilvēkam tik daudz žēlastību kā viņai un arī viņa pati visvairāk izpelnījusies Dieva žēlastību. Marija ir izredzētā debesu Tēva meita, Dieva Dēla Māte un Svētā Gara Līgava. Viņa apvieno sevī nevainīgo jaunavību un mātes auglību, tā kļūst par vislielāko pasaules brīnumu. Viņa, dzemdēdama Pestītāju, ir nesusi cilvēcei atpestīšanu un kļuvusi par Dieva Māti.

Vēlāk, 16. g. s. vidū, šai lūgšanai pievienoja vārdus: „Svētā Marija, Dieva Māte, lūdzies par mums grēciniekiem tagad un mūsu nāves stundā“. Šos vārdus ir sacerējis svētais Bernardīns no Sienas, un tie ļoti labi iederās šīs lūgšanas noslēgumā. Ar to mēs apliecinām, ka mēs ticam Marijas lūgšanas visspēcībai pie

Dieva. Mēs lūdzam, lai viņa ar savām lūgšanām aizbildina mūs, savus vājos bērnus, pie Dieva visā mūsu dzīvē, bet sevišķi izšķirējā brīdī — nāves stundā.

GODS LAI IR TĒVAM

Gods lai ir Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam, kā tas no iesākuma bijis, tā tagad un vienmēr un mūžīgi mūžam. Amen.

Pastāvīga lūgšanu skaitīšana un slavas dziesmu dziedāšana kristiešu liturģijā liecina par Baznīcas lielo pateicību un goda atdošanu Dievam Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam. Šī lūgšana ir viena no slavas himnām, kas visbiežāk tiek lietota kā liturģiskajās, tā arī citās lūgšanās.

Ar šo lūgšanu mēs atdodam godu Dievam Tēvam, kas mūs radījis, Dievam Dēlam, kas mūs izpestījis, Svētajam Garam, kas mūs dara svētus, un līdz ar to mēs izdarām ticības apliecinājumu vissvētākai Trīsvienībai. Ar to mēs ticam atklājējai Dieva autoritātei, ka ir viens Dievs un ka Dievā ir trīs dažādas personas (Jņ. 14, 16 - 17 un 26; 15, 26; 16, 7 - 15).

Vissvētākai Trīsvienībai mēs atdodam godu tik daudz reižu, cik reižu mēs sakām: *Gods lai ir Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam, kā tas no iesākuma bijis, tā tagad un vienmēr un mūžīgi mūžos. Amen.*

ESI SVEICINĀTA, KARALIENE

Esi sveicināta, Karaliene, žēlsirdības Māte, mūsu dzīvība, saldums un cerība; esi sveicināta. Uz Tevi mēs

saucam, padzītie Ievas bērni; uz Tevi mēs nopūšamies, sērodami un raudādami šai asaru ielejā. Tādēļ, mūsu Aizstāve, vērs uz mums savas žēlsirdīgās acis un pēc šīs trimdas rādi mums Jēzu, savas miesas svētīto augli, Tu žēlīgā, laipnā, mīļā Jaunava Marija.

Šī lūgšana ir veltīta Jaunavas Marijas, Jēzus Kristus Mātes, godam. Tās sākums ir vedams sakarā ar strādnieku gildi, kuņas ieraša bija to dziedāt sestdienās un Dievmātes svētkos. To ir sacerējis svētīgais Hermans Klibais, jo viņš ir bijis kroplis no pašas dzimšanas un tādēļ arī nosaukts par „klibo“. Viņš ir dzimis 1013. gada 18. februārī, Altshauzenā, kādā dižciltīgā švābu ģimenē. Trīsdesmit gadu vecumā viņš iestājās benediktiniešu klosterī, kur tad dzīvojot ir sarakstījis šo lūgšanu Dievmātei. Bez tam viņš ir sacerējis „Alma Redemptoris Mater“ un Lieldienu sekvenci.

Vēlāk, t. i., 1146. gadā, svētais Bernards pievienoja šai lūgšanai vārdus: „Tu žēlīgā, laipnā, mīļā Jaunava Marija“.

Sākumā šo lūgšanu skaitīja atsevišķi, bet vēlāk to pievienoja rožukronim kā beigu lūgšanu, kas arī ļoti labi saderas.*

Šīs lūgšanas tik zīmīgie vārdi ir iedvesuši neskaitāmu cilvēku sirdīs mīlestību un godbijību pret Dievmāti.

KAS IR ATLAIDAS

Atlaidas ir laicīgā soda atlaišana par grēkiem pēc tam, kad grēku vaina jau ir piedota. Atlaišana: tā tad

* Šī lūgšana nav būtīgā rožukroņa sastāvdaļa. To var arī izlaist.

te nav darīšana ne ar grēku piedošanu, nedz ar viena soda apmaiņu pret otru, bet gan, vai nu ar visa par izdarītiem grēkiem nopelnītā soda, vai vismaz kādas tā daļas atzīšanu par neesošu. Laicīgā soda: tātad ne mūžīgā soda atļaušana, ne atbrīvošana no elles, bet gan tā soda, ko kādu laiku cilvēkam būtu jāizcieš vai nu šai pasaulē, vai viņpasaulē. Piedota vaina: atlaidas attiecas uz pagātnes, nevis uz nākotnes grēkiem. Simts dienu atlaidu piešķiršana nozīmē, ka attiecīgai personai ir atlaists tik daudz laicīga soda, cik tai būtu bijis atlaists, pildot simts dienu kanonisko gandarījumu, kādus mēdza uzlikt pirmo kristīgo laiku Baznīca. Atlaidas var iegūt caur labiem darbiem, kā lūgšanām, svētceļojumiem un dāvanu došanu, jo tādiem darbiem parasti pievienotas atlaidas.

Ka Baznīcai ir dota vara piešķirt atlaidas, ir redzams no Kristus vārdiem: „Ko tu atraisīsi virs zemes, tas būs atraisīts arī debesīs“ (Mt. 18, 18).

Atlaidas var būt pilnīgas un daļējas. Pilnīgas atlaidas nozīmē visa soda parāda atļaušanu, tā kā turpmāk netiek prasīts gandarījums šķīstītavā. Daļējas atlaidas nozīmē tikai kādas tā (soda) daļas atļaušanu, piem. simts dienu lielumā.

Atlaidu iegūšanas nosacījumi ir: jāizsūdz grēki, jāpieņem svētā Komūnija un jālūdzās svētā Tēva nodomā (t. i., par pasaules mieru, par Baznīcas labklājību, ticības izplatīšanu un t.t.).

ROŽUKROŅA ATLAIDAS

Pilnīgas atlaidas par rožukroņa skaitīšanu iegūst katrreiz, kad to noskaita vissvētākā Sakramenta priek-

šā; otrkārt, novennas (t. i., deviņu dienu lūgšanu) beigās, kas veltītas rožukroņa Karalienes godam.

Daļējas: 1) par katrreizēju rožukroņa skaitīšanu iegūst 5 gadu atlaidas. 2) 10 gadu atlaidas iegūst vienreiz dienā, ja šo lūgšanu skaita kopā ar pārējiem, t. i., gīmenes vai draudzes locekļiem.

Daļējas atlaidas var iegūt oktobra mēnesī, kas sevišķā veidā ir veltīts rožukroņa Karalienes godam. Septiņu gadu atlaidas iegūst par katrreizēju piedalīšanos oktobra mēneša dievkalpojumos, vai arī skaitot rožukroni privāti. Pilnīgas atlaidas var iemantot skaitot rožukroni 7. oktobrī, t. i., rožukroņa svētkos.

Lai iegūtu rožukroņa atlaidas, blakus parastajiem nosacījumiem ir nepieciešams, ka šo lūgšanu skaitītu turot rokās rožukroni. Ja to skaita grupās, vai gīmenē, tad vismaz galvenajam vadītājam, kas skaita rožukroni, ir jābūt rokās rožukronim.

ROŽUKROŅA NOVENNA

Religiskās dievbijības vingrinājumi, kuŗi tiek noturēti publiski vai arī privāti, ar nodomu iemantot sevišķu Dieva žēlastību un kuŗi ilgst deviņas dienas pēc kārtas, saucas par „novennu“.

Ticīgie, kas ar dzīvu cerību skaita novennu pārliecībā, ka viņu prasības tiks izklausītas un to dara ar pilnīgu paļāvību uz Dievu, var būt droši, ka Kristus dos tiem kādu žēlastību, vai svētību, lai gan savā bezgalīgajā gudrībā un žēlsirdībā varbūt Viņš noraida prasīto lietu.

Šis lūgšanas veida sākums meklējams pie apustuļiem. Apustuļi, pēc Kunga Kristus uzkāpšanas debesīs, bija pulcējušies kopā ar Jaunavu Mariju un deviņas dienas pavadīja lūgšanā, gaidot Svētā Gara atnākšanu. Tāpat arī ticīgie, lai izlūgtu no Dieva kādu sevišķu žēlastību, deviņas dienas pēc kārtas skaita attiecīgas lūgšanas, piesaucot kāda Dieva svētā aizbildnību.

Rožukroņa skaitīšana deviņas reizes novennas veidā par pateicību, vai arī kādas Dieva dāvanas izlūgšanai, ir cits paņēmiens Dievmātes vēlēšanu izpildīšanai.

Tā 1884. gadā Pompejā, Itālijā, Dievmāte parādījās kādai meitiņai vārdā Fortuna Agrelli, kas slimoja ar nedziedināmu slimību un kas neatlaidīgi bija lūgusi Dievmāti, lai viņa tiktu izārstēta. Dievmāte parādījās viņai, sēdot tronī ar Bērnū Jēzu klēpī un rožukroni rokā. Viņai blakus stāvēja svētais Dominiks un svētā Katrīna no Sienas. „Bērns“, viņa sacīja, „tu esi mani piesaukusi ar daudz skaistiem vārdiem un tituliem, un tu vienmēr saņēmi no manis kādu dāvanu. Tagad, kopš tu mani pagodini ar tik mīļu vārdu kā „Svētā rožukroņa Karaliene“, es nespēju vairs ilgāk atteikt tavu lūgumu, jo šis vārds man ir ļoti mīļš un dārgs. Noturi trīs novennas un tu saņēmsi visu, ko tu prasi“. Meitene paklausīja Dievmātes ieteikumam un, brīnīšķā veidā, viņa tika izdziedināta. Tad atkal viņai parādījās Dievmāte un sacīja: „Ikviens, kas vēlas no manis izlūgt kādu dāvanu, lai tas notur trīs rožukroņa novennas kā lūgumu, un trīs citas novennas kā pateicību“.

Šāda veida novennas noturamas tā, ka 27 dienas ilgi skaita ikdienas pa vienai rožukroņa daļai kā lūgumu un atkal 27 dienas — kā pateicību. Patiesībā jums

iznāks trīs novennas kādas sevišķas žēlastības izlūgšanai un trīs citas novennas atkal pateicībai par saņemtām žēlastībām.

Pirmā novennas dienā skaita priecīgo rožukroņa daļu, otrā — sāpīgo un trešajā — slavīgo rožukroņa daļu. Ceturtā dienā atkal skaita pirmo daļu un tā tālāk.

MĒNEŠA PIRMĀ SESTDIENA

Pirmā sestdienas mēnesī ir veltīta visušķīstajai Marijas Sirdij, tāpat kā pirmā piektdienas ir veltīta viņas Dēla vissvētajai Sirdij. Pāvests Pijs X, kas šo rīkojumu izdeva, 1912. gada 13. jūnijā piešķīra pilnīgas atļaušanas visiem, kas mēneša pirmajā sestdienā, pēc cienīgas grēku sūdzes, svētās Komūnijas un lūgšanas svētā Tēva nodomā, noskaita kādu lūgšanu svētās Jaunavas godam, lai gandarītu par zaimiem pret vissvētās Jaunavas Marijas vārdu un viņai piešķirto žēlastību.

Ikvienam, kas ir uzpurējis vissv. Jaunavas Marijas bezvainīgajai Sirdij, kas pēc iespējas katru dienu skaita rožukroni un kas mēneša pirmās sestdienas veltī Dievam, uzpurējoties par grēciniekiem, Dievmāte 1925. g. 10. decembrī apsoliņa Lūcijai sirdsapziņas mieru un sevišķu palīdzību bēdās un nelaimēs, bet īpaši nāves brīdī.

Ja cilvēce sevi uzpurēs viņas bezvainīgajai Sirdij, pasaulē nāks miers, daudz grēcinieku atgriezīsies pie Dieva un tiks pasargāti no mūžīgās pazušanas; arī Krievija atgriezīsies pie svētās ticības.

Fatimā Dievmāte ir skaidri pateikusi, ka tikai viņa

var mums palīdzēt, jo viņa aizlūdz par cilvēci pie žēlsirdīgā Dieva un kā drošības ķīla ir viņas solījums: „Nāks brīdis, kad mana Sirds uzvarēs“.

Trešā daļa

SVĒTAIS ROŽUKRONIS

ROŽUKROŅA PIRMĀ DAĻA — PRIECĪGĀ

1. ENĢEĻA PASLUDINĀŠANA (Lk. 1, 26 - 38).
2. APMEKLĒŠANA (Lk. 1, 39 - 43).
3. KRISTUS DZIMŠANA (Lk. 2, 8 - 14).
4. JĒZUS UZUPURĒŠANA SVĒTNICĀ (Lk. 2, 22).
5. BĒRNA JĒZUS ATRĀŠANA SVĒTNICĀ (Lk. 2, 46 - 48).

Rožukroņa priecīgās daļas noslēpumi mūsu domas virza it sevišķā veidā uz Dieva Dēlu, Jēzu Kristu un mūsu Pestītāju, kas sevi pazemodams, no cilvēcīgās mātes Marijas pieņēma cilvēka miesu. Šie noslēpumi attēlo mums tāpat pārējos notikumus, kas norisinājās sakarā ar Kristus dzimšanu Betlēmē.

PIRMAIS NOSLĒPUMS

Enģeļa pasludināšana

„Dievs sūtīja enģeļi Gabriēlu uz Galilejas pilsētu, kas saucas Nacarete, pie jaunavas, kas bija saderināta ar Dāvida cilts vīru, kam vārds bija Jāzeps; un jaunavas vārds bija Marija. Un enģelis, iegājis pie viņas, sacīja: *Esi sveicināta, žēlastības pilnā! Kungs ir ar tevi; tu esi svētīta starp sievietēm. Lūk, tu kļūsi grūta miesās un dzemdēsi Dēlu un nosauksi Viņu vārdā Jēzus. Viņš būs liels un sauksies Visaugstākā Dēls. Bet Marija sacīja: Lūk, es esmu tā Kunga kalpone! lai man notiek pēc tava vārda!*“ (Lk. 1, 26 - 38).

Visspēcīgais, mūžīgais Dievs, kas šīs pasaules atpestīšanai esi devis savu vienpiedzimušo Dēlu, dod, lai mēs pateicīgām sirdīm apdomājam šo lielo žēlastību un pazemībā un sirdsšķīstībā sekojam Jaunavai Marijai. Gaur Kristu, mūsu Kungu. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.*

* Šo lūgšanu ieteica skaitīt pēc katras desmitas pati Dievmāte, kad viņa 1917. gada 13. jūnijā parādījās trim bērniem Fatimā.

OTRAIS NOSLĒPUMS

Apmeklēšana

„Bet Marija cēlās tanīs dienās un steigšus aizgāja kalnos, jūdu pilsētā. Un viņa, iegājusi Zacharija namā, sveicināja Elizabeti. Un notika, ka Elizabetei, Marijas sveicienu dzirdot, bērniņš priecīgi sakustējās viņas miesās: un Elizabete piepildījās ar Svēto Garu; un skaļā balsī viņa izsaucās un sacīja: Tu esi svētīta starp sievietēm, un svētīts ir tavas miesas auglis. Un no kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?“ (Lk. 1, 39 - 45).

Dievs, kas ar Marijas apmeklēšanu esi svētījis Elizabeti un Zacharija namam dāvājis žēlastību, apmeklē arī mūs ar savu žēlastību, lai mēs tikumos un labu darbu pildīšanā sekotu svētajai Jaunavai. Caur Kristu, mūsu Kungu. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

TREŠAIS NOSLĒPUMS

Kristus dzimšana

„Un tanī apvidū bija gani, kas, būdami nomodā, sargāja nakts stundās savu ganāmpulku. Un eņģelis viņiem sacīja: Nebīstieties, jo, lūk, es jums pasludīnu lielu prieku, kas būs visiem ļaudīm: Jo šodien Dāvida pilsētā jums ir piedzimis Pestītājs, kas ir Kungs Kristus. Un piepeši eņģeļiem pievienojās daudz debess kara pulku, kas godināja Dievu, sacīdami: Gods Dievam augstībā, un miers virs zemes labas gribas cilvēkiem“ (Lk. 2, 8 - 14).

Jēzu, varenais Dievs! Mūs mīlēdams, Tu pieņēmi cilvēka dabu; dod, lai mēs garīgi atdzimtu un kalpotu Tev līdz nāvei. Caur Kristu, mūsu Kungu. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

CETURTAIS NOSLĒPUMS

Jēzus uzpurēšana svētnīcā

„Un tie, kad, saskaņā ar Mozus likumu, viņas šķīstīšanas dienas bija pagājušas, nesa viņu uz Jeruzālēmi, lai Viņu uzpurētu Kungam“ (Lk. 2, 22).

Visvarenais, žēlīgais Dievs, dod, lai mēs Tava Dēla nopelnu dēļ, kas par visas pasaules grēkiem Tev tiek upurēti, kādreiz līdz ar Sīmani un Annu Tevi augsti teiktu un slavētu mūžīgā godībā. Caur Kristu, mūsu Kungu. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

PIEKTAIS NOSLĒPUMS

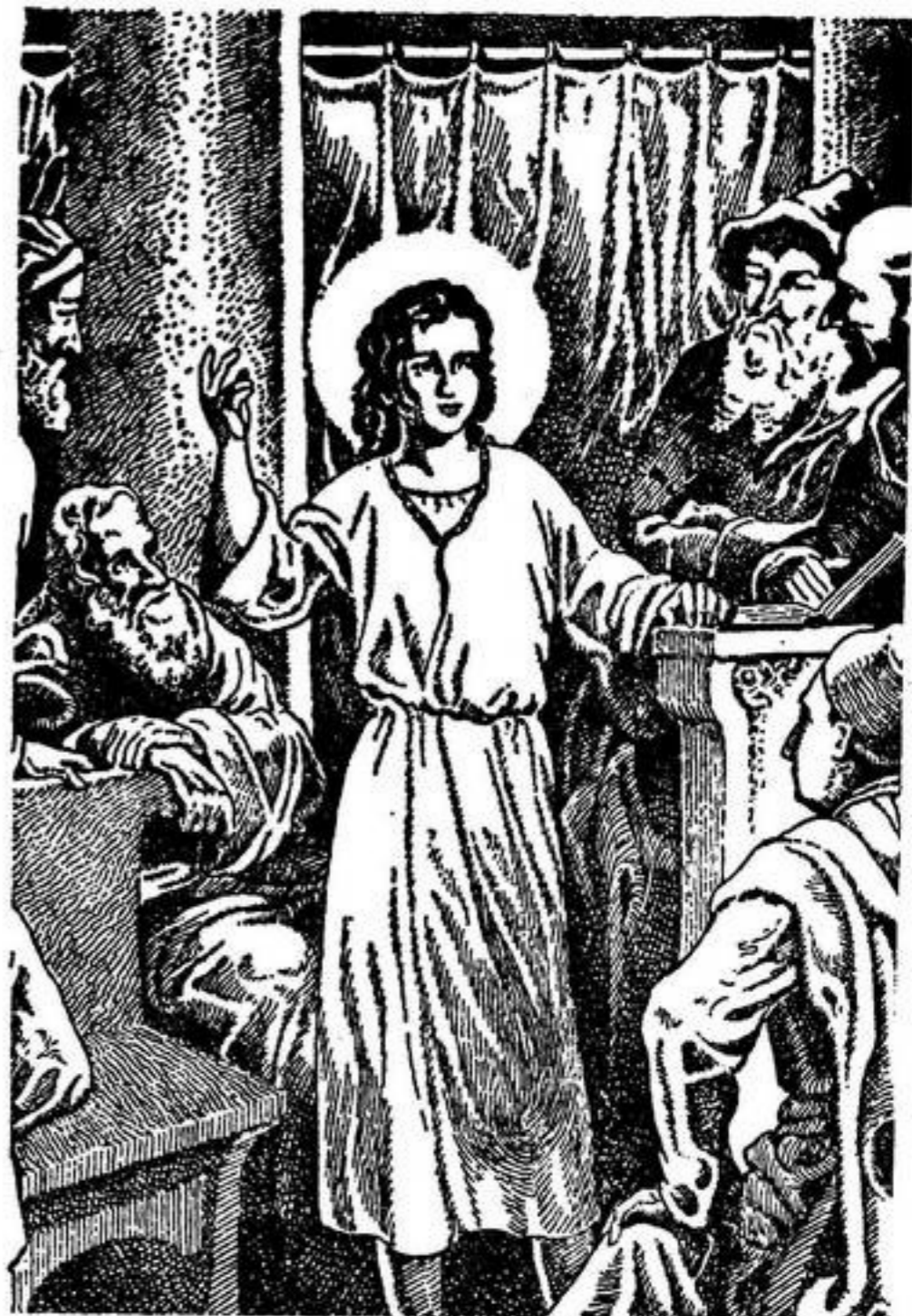
Bērna Jēzus atrašana svētnīcā

„Un notika, ka pēc trim dienām tie Viņu atrada sēžam dievnamā starp rakstu mācītājiem, tos uzklautos un tiem jautānot. Un Viņa māte sacīja Viņam: Dēls, kāpēc Tu mums tā darīji? Lūk, Tavs tēvs un es, mēs meklējam Tevi ar sāpēm“ (Lk. 2, 46 - 48).

Vissvētais Jēzu, arī mēs bieži zaudējam Tevi, grēkojot. Dod mums žēlastību meklēt Tevi skumjās un atrast priekā, lai mūžam vairs nezaudētu Tevi. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

Tad skaiti:

Esi sveicināta, Karaliene, žēlsirdības Māte, mūsu dzīvība, saldums un cerība; esi sveicināta. Uz Tevi mēs saucam, padzītie Ievas bērni; uz Tevi mēs nopūšamies, sērodami un raudādami šai asaru ielejā. Tādēļ, mūsu Aizstāve, vērs uz mums savas žēlsirdīgās acis un pēc šīs trimdas rādi mums Jēzu, savas miesas svētīto augli, Tu žēlīgā, laipnā, mīļā Jaunava Marija.

V. Lūdzies par mums, svētā Dieva Dzemdētāja.

R. Lai mēs Kristus solījumu cienīgi topam.

Lūgsimies:

Dievs, kuŗa Vienpiedzimušais ar savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos mums izpelnīja mūžīgās pestīšanas dāvanu: dod, mēs Tevi lūdzam, lai šos svētās Jaunavas Marijas vissvētā Rožukroņa noslēpumus pārdomājot, mēs atdarinātu viņu saturu un sasniegtu to, ko viņi apsola. Caur to pašu Kristu, mūsu Kungu. Amen.

ROŽUKROŅA OTRĀ DAĻA — SĀPĪGĀ

1. JĒZUS NĀVES BAILES ĢETSEMANES DĀRZA (Mk. 14, 32-35)
2. JĒZUS ŠAUSTĪŠANA (Lk. 23, 13 - 16).
3. KRONĒŠANA AR ĒRKŠĶIEM (Mk. 18, 17 - 19).
4. KRUSTA NEŠANA (Jp. 19, 17 - 18).
5. KRUSTA SIŠANA (Mk. 15, 24).

Rožukroņa sāpīgās daļas noslēpumi izsauc mūsu atmiņā Kristus dzīves ciešanu upuri, ko Viņš izcieta un uzpurēja debesu Tēvam cilvēces pestīšanai un tās samierināšanai ar debesu Tēvu.

PIRMAIS NOSLĒPUMS

Jēzus nāves bailes Ģetsemanes dārzā

„Un Viņš gāja uz muižu, kurā sauca par Ģetsemani. Un Viņš sacīja saviem mācekļiem: Sēdiet šeit, kamēr Es lūgšu Dievu. Un Viņš paņēma sev līdzī Pēteri un Jēkabu un Jāni, un iesāka bailoties un skumt. Un Viņš tiem sacīja: Mana dvēsele ir noskumusi līdz nāvei. Un Viņš, pagājis nedaudz tālāk, nokrita zemē un lūdza Dievu“ (Mk. 14, 32 - 35).

Mans Dievs un Pestītāj, mūsu grēku dēļ Tu cieti un lūdzies Ģetsemanes dārzā. Ar saviem asiņainiem sviedriem atvieglo mūsu grēku nastu un dod mums spēku visās dzīves ciešanās sacīt līdz ar Tevi: „Tēvs, ne mans, bet Tavs prāts lai notiek“. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

OTRAIS NOSLĒPUMS

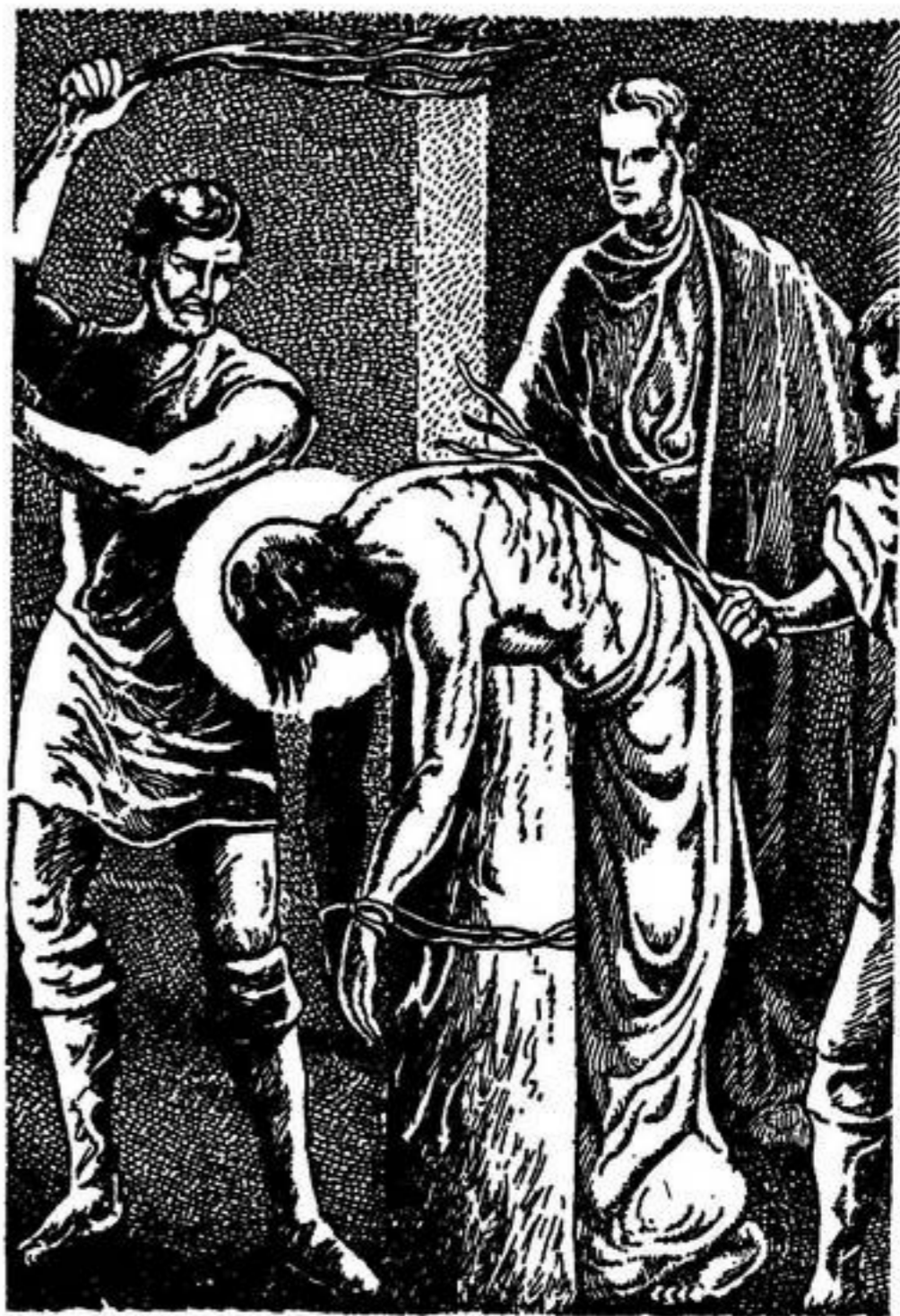
Jēzus šaustišana

„Bet Pilats, sasaucis augstos priesterus un priekšniekus un tautu, sacīja viņiem: Jūs atvedāt pie manis šo Cilvēku, it kā Viņš būtu tautas kūdītājs; lūk, es pie šī Cilvēka neatradu ne vienas no tām vainām, kādās jūs Viņu apsūdzat; un Herods arī ne;... Tāpēc es nopēršu Viņu un atbrīvošu“ (Lk. 23, 13 - 16).

Jēzu, kas cieti bezgalīgas sāpes, esi mums žēlīgs! Piedod mums mūsu pārkāpumus un dod mums spēku turpmāk bēgt no grēka. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

TREŠAIS NOSLĒPUMS *Kronēšana ar ērkšķiem*

„Un tie iegērbā Viņu purpura tērpā, un, nopinuši ērkšķu kroni, uzlika to Viņam. Un tie sāka Viņu sveicināt: Sveiks, jūdu Kēniņ” (Mk. 15, 17 - 19).

Jēzu, Tu lēnprātīgais un pazemīgais. Mūsu lepības un augstprātības dēļ Tev bija jācieš izsmiekls un nievas. Dzīlā: nožēlā mēs kītam ceļos Tavā priekšā, sacīdami: Esi sveicināts, mūsu Kungs un Karali. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

CETURTAIS NOSLĒPUMS

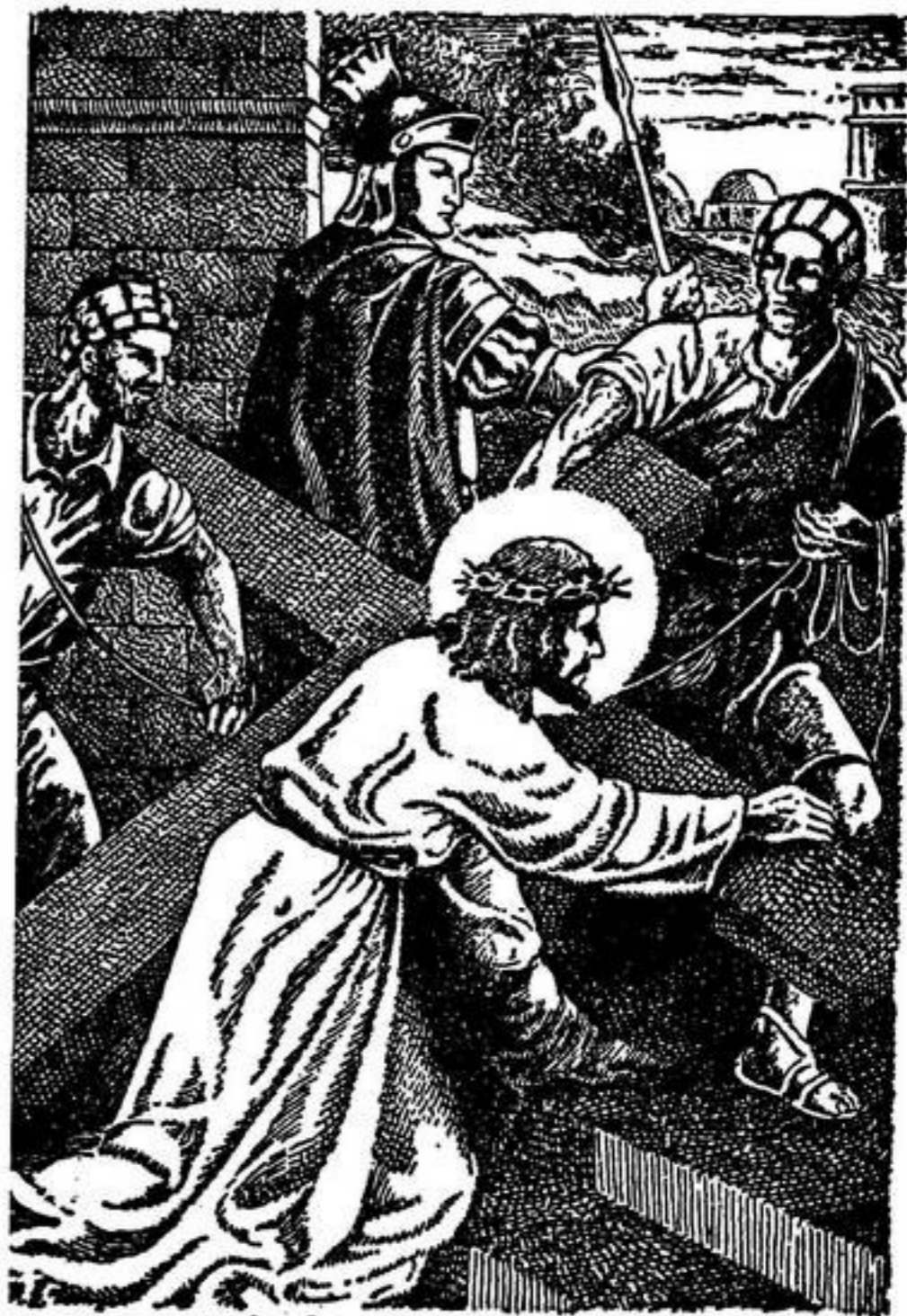
Krusta nešana

„Bet tie paņēma Jēzu un aizveda. Un Viņš, nesdams savu krustu, gāja uz to vietu, kas saucas Kalvarija, bet ebrējiski Golgota“ (Jņ. 19, 16 - 17).

Jēzu, mūsu grēki ir uzkrāvuši Tev smago krustu. Palīdzi mums atbrīvoties no tiem un dod mums žēlastību līdz ar Tevi pazemīgi nest to krustu, ko Dievam labpatiktos mums uzlikt. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

PIEKTAIS NOSLĒPUMS

Krustā sišana

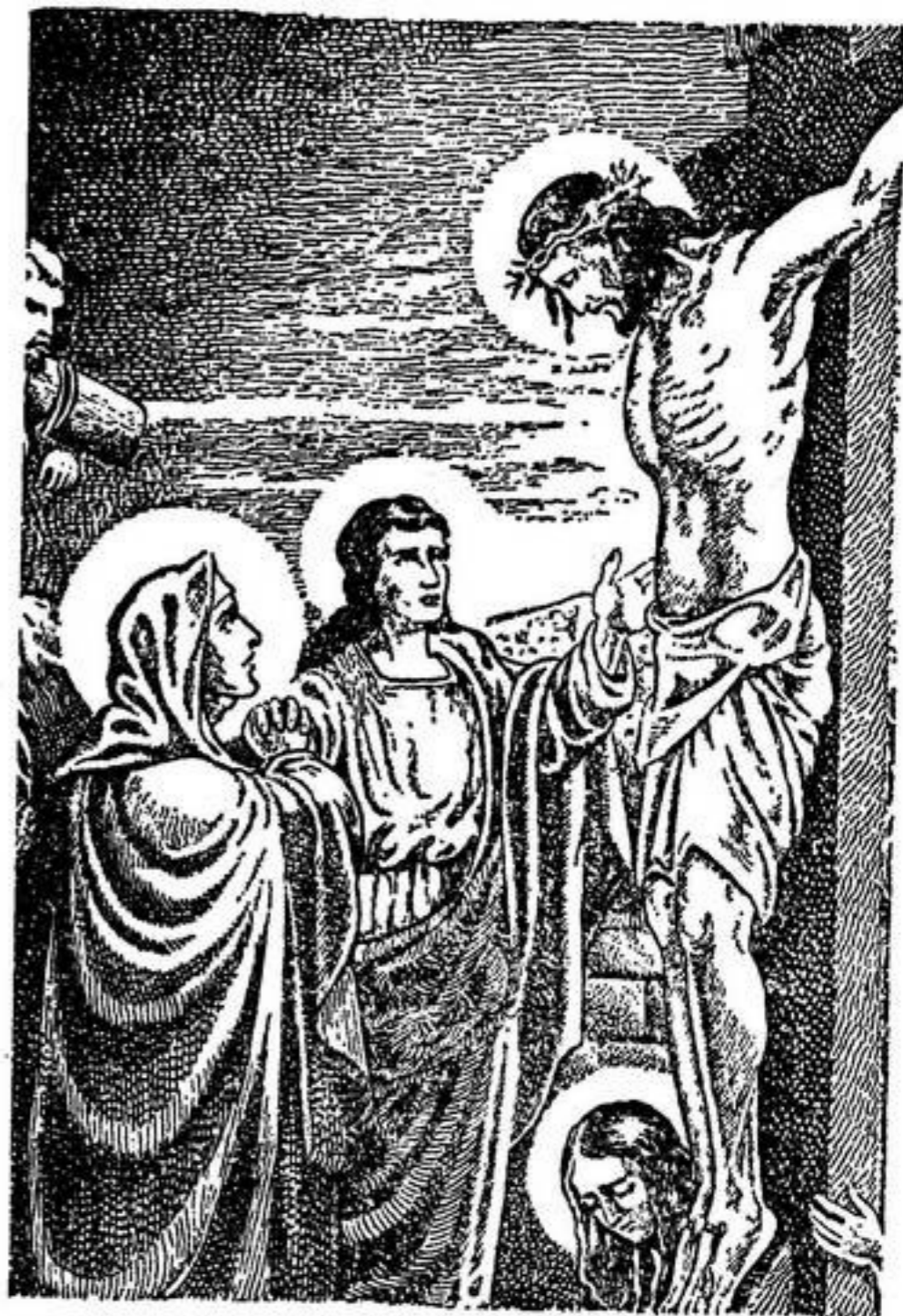
„Un tie, piesituši Viņu krustā, izdalīja Viņa drānas, mezdami kauliņus, ko kam saņemt“ (Mk. 15, 24).

Jēzus ir piepildījis savas dzīves upuri. „Viņš pazemojās kļūdams paklausīgs līdz nāvei līdz pašai krusta nāvei“ (Filip. 2, 8).

Jēzu, kas spēj izprast Tavu bezgalīgo mīlestības upuri, ka Tu, visvarenais Dievs, atdevi par mums savu dzīvību pie krusta koka. Jēzu, visspēcīgais Dievs, kam visas lietas ir iespējamās, palīdzi mums mūsu nāves stundā un uzņem mūs savā debesu valstībā. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

T a d s k a i t i:

Esi sveicināta, Karaliene, žēlsirdības Māte, mūsu dzīvība, saldums un cerība; esi sveicināta. Uz Tevi mēs saucam, padzītie Ievas bērni; uz Tevi mēs nopūšamies, sērodami un raudādami šai asaru ielejā. Tādēļ, mūsu Aizstāve, vērs uz mums savas žēlsirdīgās acis un pēc šīs trimdas rādi mums Jēzu, savas miesas svētīto augli, Tu žēlīgā, laipnā, mīļā Jaunava Marija.

V. Lūdzies par mums, svētā Dieva Dzemdētāja.

R. Lai mēs Kristus solījumu cienīgi topam.

Lūgsimies:

Dievs, kuŗa Vienpiedzimušais ar savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos mums izpelņīja mūžīgās pestīšanas dāvanu: dod, mēs Tevi lūdzam, lai šos svētās Jaunavas Marijas vissvētā Rožukroņa noslēpumus pārdomājot, mēs atdarinātu viņu saturu un sasniegtu to, ko viņi apsola. Caur to pašu Kristu, mūsu Kungu. Amen.

ROŽUKROŅA TREŠĀ DAĻA — CILDENĀ

1. KRISTUS AUGŠĀMCELŠANĀS (Mk. 16, 1 - 6).
2. UZKĀPŠANA DEBESIS (Mk. 16, 19).
3. SVĒTĀ GARA ATNĀKŠANA (Apd. 2, 1 - 4).
4. SV. JAUNAVAS MARIJAS UZŅĒMŠANA DEBESIS
(Gen. 3, 15).
5. SV. JAUNAVAS MARIJAS KRONĒŠANA DEBESIS
(Atkl. 12, 1).

Cildenās jeb augstās godības daļas noslēpumi izsauc mūsu atmiņā Kunga Kristus upuŗa piepildījumu cilvēku atpestīšanai un cilvēka pārbagāto līdzdalību Kristus upuŗa augļos.

PIRMAIS NOSLĒPUMS

Kristus augšāmcelšanās

„Un kad sabata diena bija pagājusi, Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome nopirka svaidāmās zāles... un viņas aizgāja pie kapa un, ieskatoties tanī, viņas redzēja, ka akmens novelts. Un viņas, iegājušas kapā, redzēja baltās drēbēs tērptu jaunekli, sēdot pa labi... Viņš sacīja tām: Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, krustā sistu. Viņš ir augšāmcēlies. Viņa šeit nav...” (Mk. 16, 1 - 6).

Jēzu, mūsu dzīvība un augšāmcelšanās, kas uzvarēji ellī un nāvi un cēlies augšām trešajā dienā, dod arī mums augšāmcelties no grēkiem un sasniegt mūžīgo dzīvi. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

OTRAIS NOSLĒPUMS

Uzkāpšana debesīs

„Un Kungs Jēzus pēc tam, kad ar viņiem bija runājis, tika uzņemts debesīs un sēd pie Dieva labās rokas“ (Mk. 16, 19).

Jēzu, mūsu Pestītāj, Tu esi ceļš, patiesība un dzīvība; dod mums žēlastību, arvien staigāt Tavu ceļu uz debesu valstību. Stiprini mūs ticībā, vairo mūsu cerību, iededzini mūsos savas mīlestības liesmu. Kas dzīvo un valdi no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

TREŠAIS NOSLĒPUMS

Sv. Gara atnākšana

„Kad Vasarsvētku diena bija pienākusi, visi viņi bija kopā tanī pašā vietā. Un piepeši no debesīm nāca rūkoņa... Un visi tika Svētā Gara piepildīti un iesāka runāt dažādās valodās“ (Apd. 2, 1 - 4).

Dievs Svētais Gars, visu žēlastību avots, Tu patiesības gars un visvarenais Iepriecinātāj, stiprini mūsu cenšanos pēc pilnības, vadi mūs pa patiesības ceļu, atspirdzini bēdās un ciešanās. Kas ar Tēvu un Dēlu dzīvo un valdi, Dievs no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kurām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

CETURTAIS NOSLĒPUMS

Sv. J. Marijas uzņemšana debesīs

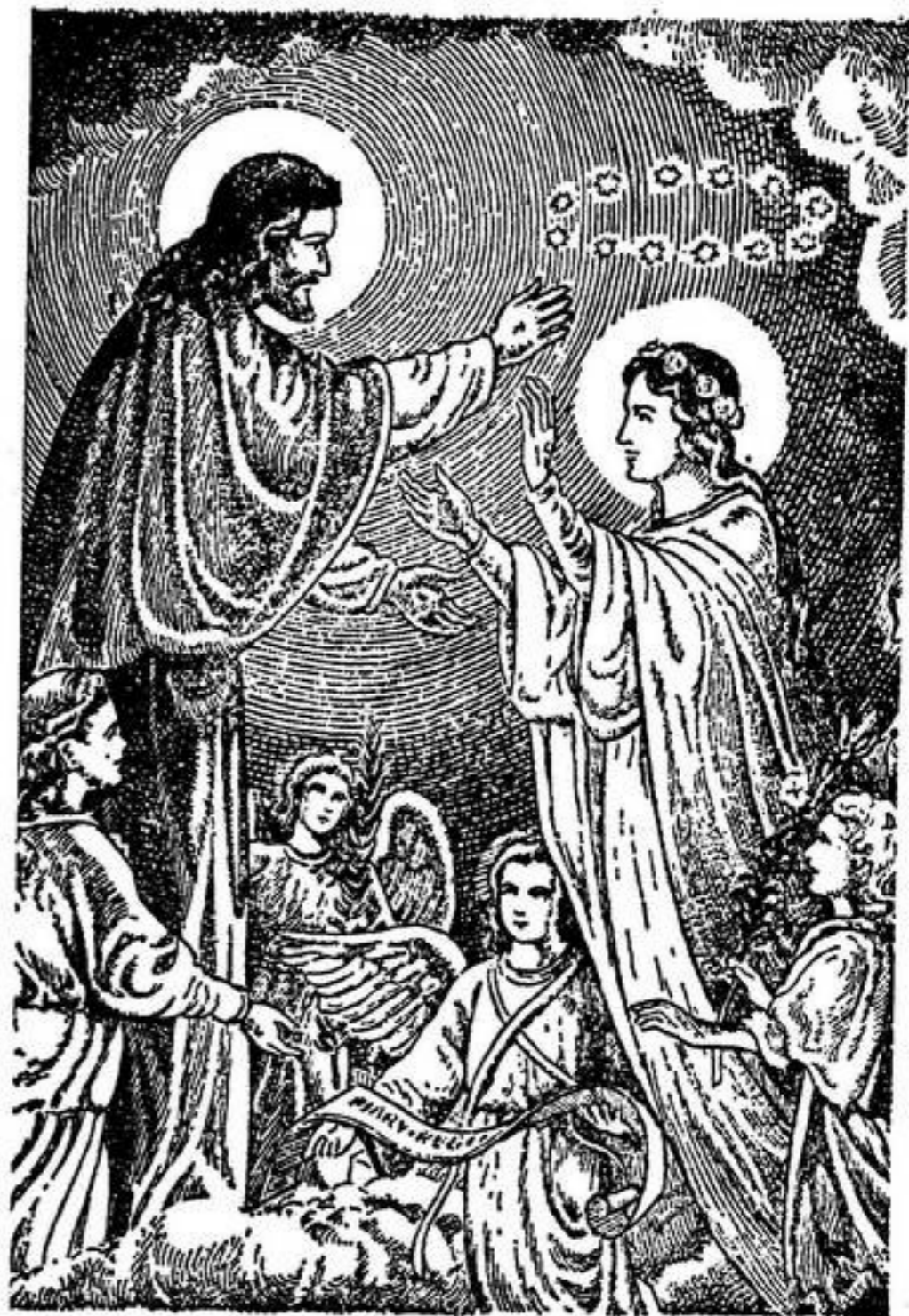
„Es celšu naidu starp tevi un sievieti; starp tavu sēklu un viņas sēklu. Viņa satrieks tavu galvu“ (Gen. 3, 15).

Pasargāta no pirmdzimtā grēka un personīgā grēka neskārta, Marija bija augšāmcelšanās cienīga. Jēzus uzkāpa debesīs ar savu apskaidroto miesu; tādēļ arī tai miesai, no kurienes Jēzus ņēma savu cilvēcīgo miesu, ir jābūt debesīs. Marijas bezvainīgums, viņas dievišķais mātes gods un viņas uzvara pār čūsku ir iemesli viņas priekšlaicīgai (t. i., negaidot Pastaro Tiesu) uzņemšanai debesīs.

Esi slavēta un augsti teikta, mūžīgā Vārda Māte, tikumu un svētuma pilnā. Par visām radībām augstākā, debesu vārti un grēcinieku patvērums, izlūdz mums grēku piedošanu un uzticīgu kalpošanu Dievam līdz nāvei. Caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kuŗu Tu, Jaunava, dzemdēji, un kas līdz ar Tēvu un Svēto Garu dzīvo un valda no mūžības mūžībā. Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kuŗām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

PIEKTAIS NOSLĒPUMS

Sv. J. Marijas kronēšana debesīs

„Tad pie debesīm parādījās liela zīme: saulē tērpta sievietē un mēness zem viņas kājām, bet tai galvā divpadsmit zvaigžņu kronis (Atkl. 12, 1).

Kopš debesu vārtu atvēršanas caur Jēzus nāvi un augšāmcelšanos, neskaitāmas dvēseles ir saņēmušas apsolīto slavas kroni. Bet pāri visiem tiem, kā kronētā eņģeļu un Dieva svēto Karaliene, paceļas Marija, Dieva Māte. Viņa ir cilvēku Karaliene, visu žēlastību dalītāja un starpniece. „Lūk, no šī laika mani svētīgu teiks visas paaudzes“ (Lk. 1, 48).

Svētā Jaunava, debesu Karaliene, kuŗu Dievs ir tā paaugstinājis pār visiem radījumiem, esi mūsu Aizstāve Dieva troņa priekšā. Novēli mūs savam Dēlam, stādi mūs savam Dēlam priekšā un izlūdz, lai mēs kļūtu viņa augstās godības līdzdalībnieki. Caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kuŗu Tu, Jaunava, dzemdēji un kas līdz ar Tēvu un Svēto Garu dzīvo un valda no mūžības mūžībā.

Amen.

1 Tēvs mūsu... 10 Esi sveicināta, Marija... Gods lai ir Tēvam...

Ak, mans Jēzu, piedod mums mūsu grēkus,
pasargi mūs no elles uguns,
ved visas dvēseles debesīs;
sevišķi tās, kuŗām visvairāk ir vajadzīga
Tava žēlsirdība.

Tad skaiti:

Esi sveicināta, Karaliene, žēlsirdības Māte, mūsu dzīvība, saldums un cerība; esi sveicināta. Uz Tevi mēs saucam, padzītie Ievas bērni; uz Tevi mēs nopūšamies, sērodami un raudādami šai asaru ielejā. Tādēļ, mūsu Aizstāve, vērs uz mums savas žēlsirdīgās acis un pēc šīs trimdas rādi mums Jēzu, savas miesas svētīto augli, Tu žēlīgā, laipnā, mīļā Jaunava Marija.

V. Lūdzies par mums, svētā Dieva Dzemdētāja.

R. Lai mēs Kristus solījumu cienīgi topam.

Lūgsimies:

Dievs, kuŗa Vienpiedzimušais ar savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos mums izpelnīja mūžīgās pestīšanas dāvanu: dod, mēs Tevi lūdzam, lai šos svētās Jaunavas Marijas vissvētā Rožukroņa noslēpumus pārdomājot, mēs atdarinātu viņu saturu un sasniegtu to, ko viņi apsola. Caur to pašu Kristu, mūsu Kungu. Amen.

VISSV. JAUNAVAS MARIJAS LITANIJA

Kyrie, eleison,

Christe, eleison,

Kyrie, eleison.

Kristu, klausī mūs.

Kristu, uzklausī mūs.

Dievs Tēvs no debesīm, apžēlojies par mums

Dievs Dēls, pasaules Pestītājs, apžēlojies par mums

Dievs Svētais Gars, apžēlojies par mums

Svētā Trīsvienība, viens vienīgs Dievs,

apžēlojies par mums

Svētā Marija,

Svētā Dieva Dzemdētāja,

Svētā Jaunavu Jaunava,

Kristus Māte,

Dieva žēlastības Māte,

Visskaidrākā Māte,

Visšķīstākā Māte,

Neaizskārtā Māte,

Nevainīgā Māte,

Vismīļākā Māte,

Brīnīšķā Māte,

Labā padoma Māte,

Radītāja Māte,

Pestītāja Māte,

Visgudrākā Jaunava,

Lūdz Dievu par mums!

Godināmā Jaunava,
 Slavējamā Jaunava,
 Spēcīgā Jaunava,
 Labsirdīgā Jaunava,
 Uzticīgā Jaunava,
 Taisnības spogulis,
 Gudrības sēdeklis,
 Mūsu liksmības cēlonis,
 Garīgais trauks,
 Godājamais trauks,
 Izcilais dievkalpošanas trauks,
 Mistiskā roze,
 Dāvida tornis,
 Zilonkaula tornis,
 Zelta nams,
 Derības šķirsts,
 Debesu vārti,
 Rīta auseklis,
 Slimnieku veselība,
 Grēcinieku patvērums,
 Noskumušo iepriecinātāja,
 Kristīgo palīdzība,
 Eņģeļu Karaliene,
 Patriarchu Karaliene,
 Praviešu Karaliene,
 Apustuļu Karaliene,
 Mocekļu Karaliene,
 Apliecinātāju Karaliene,
 Jaunavu Karaliene,
 Visu svēto Karaliene,
 Bez iedzimtās vainas ieņemtā Karaliene,

I e d z D i e v u p a r m u m s i

I. D. p. m. i

Debesīs uzņemtā Karaliene,
 Svētā Rožukroņa Karaliene,
 Miera Karaliene,
 Māras zemes Karaliene,
 Dieva Jērs, kas deldē pasaules grēkus,
 saudzē mūs, Kungs!
 Dieva Jērs, kas deldē pasaules grēkus,
 uzklausi mūs, Kungs!
 Dieva Jērs, kas deldē pasaules grēkus,
 apžēlojies par mums!

Tavā patvērumā steidzamies, svētā Dieva Dzemdētāja; nenicini mūsu lūgšanas mūsu vajadzībās, bet izglāb mūs vienmēr no visām briesmām Tu, godināmā un svētītā Jaunava: mūsu Valdniece, mūsu Vidutāja, mūsu Aizbildinātāja. Izlīdzini mūs ar savu Dēlu, novēli mūs savam Dēlam, stādi mūs savam Dēlam priekšā.

V. Lūdzies par mums, svētā Dieva Dzemdētāja.

R. Lai mēs Kristus solījumu cienīgi topam.

Lūgsimies:

Kungs Dievs, mēs Tevi lūdzam: dod, lai mūsu, Tavu kalpu, dvēsele un miesa vienmēr būtu vesela un caur slavējamo svētīgās vienmēr Jaunavas, Marijas aizbildniecību mēs tiktu atbrīvoti no laicīgām skumjām un baudītu mūžīgo prieku. Caur Kristu, mūsu Kungu.

Amen.

SATURS

Priekšvārds	5
Pirmā daļa:	
Rožukroņa vēsture	7
<p style="margin-left: 20px;">Svētā rožukroņa sākums — 9, Marijas godināšana — 11, Katoļu mācība — 11, Dieva Māte — 12, Bezvainīgā ieņemšana — 13, Katoļi godina Mariju — 14, Katoļi lūdz Mariju — 16, Rožukroņa nepieciešamība — 18, Kā skaitīt rožukroni — 19, Kad skaitīt rožukroni — 21, Dzīvais rožukronis — 22, Rožukronis un kristiešu vienība — 23, Kristiešu vienotības priekšraksts — 27, Rožukroņa spēks — 29, Rožukronis un ģimene — 33.</p>	
Otrā daļa:	
Rožukroņa lūgšanas	35
<p style="margin-left: 20px;">Svētā krusta zīme — 37, Apustuļu ticības apliecība — 38, Kunga lūgšana — 43, Esi sveicināta, Marija — 45, Gods lai ir Tēvam — 46, Esi sveicināta, Karaliene — 46, Kas ir atlaidas — 47, Rožukroņa atlaidas — 48, Rožukroņa novenna 49, Mēneša pirmā sestdiena — 51.</p>	
Trešā daļa:	
Svētais rožukronis	53
Rožukroņa pirmā daļa — priecīgā	55
<p style="margin-left: 20px;">1. Eņģeļa pasludināšana — 56, 2. Apmeklēšana — 58, 3. Kristus dzimšana — 60, 4. Jēzus uzpurēšana svētnīcā — 62, 5. Bērņa Jēzus atrašana svētnīcā — 64.</p>	
Rožukroņa otrā daļa — sāpīgā	67
<p style="margin-left: 20px;">1. Jēzus nāves bailes Getsemanes dārzā — 68, 2. Jēzus šaustīšana — 70, 3. Kronēšana ar ērkšķiem — 72, 4. Krusta nešana — 74, 5. Krustā sišana — 76.</p>	
Rožukroņa trešā daļa — cildenā	79
<p style="margin-left: 20px;">1. Kristus augšāmcelšanās — 80, 2. Uzkāpšana debesīs — 82, 3. Svētā Gara atnākšana — 84, 4. Sv. Jaunavas Marijas uzņemšana debesīs — 86, 5. Sv. Jaunavas Marijas kronēšana debesīs — 88.</p>	
Vissv. Jaunavas Marijas litanija	91

Nodota salikšanai 14.08.91. Parakstīta
 iespiešanai 16.08.91. Ofseta iespiedums.
 Formāts 60 x 84/16 Pas.2522
 Reg.apliec.Nr.2 - 0024
 Iespiesta Liepājas tipogrāfijā, Latvija,
 229700, Liepāja, A. Pumpura ielā 10